

3^e jaargang, no. 6
Juni 2024

ogeroop

In deze uitgave:

- Lessen van de aartsvaders (5): Izaäk (2)
- De gezonde leer (11): Geestesdoop (4)
- Wandelen door het Oude Testament (17)
- Wat te denken van erfzonde (1)
- Verenig mijn hart (5b)
- Leer Hem kennen (11): Blijvende woning
- Jouw Trooster

volle evangelie magazine

INHOUDSOPGAVE

- 2 Van de redactie: Innerlijke genezing - een getuigenis (2)
Van de Pioniers:
- 2 Verenig mijn hart (5b): Eén zijn in dienen - Henk Lijzenga
- 4 Wat te denken van erfzonde (1) - J.E. v.d. Brink
- 9 Voor Jongeren: Jouw advocaat - Zeina Bassa-Dafesh
- 10 'Goud (als) Vanouds' - Rita Blijdorp - mp3's A. v.d. Brink-voor den Dag en Ronald Kemp
- 10 Wandelen door het Oude Testament (17) - Cees Visser
- 15 Liederen om te luisteren - Henk Verbeek
- 15 Wat leer je van het verhaal van Isaäk? (2) - Toon van den Hoorn
- 18 Leer Hem kennen (11) – Christiana van de Velde
- 20 Van alles wat - Getuigenis Marije (HeartCry-conferentie)
- Liedimpresie 'God, hoe groot bent U' (VEG 'De Kern', Ridderkerk)
- 20 Mededelingen en colofon

VAN DE REDACTIE

Innerlijke genezing - een getuigenis (2)

Als je vrijwel alle banden en sociale contacten in de 'Noorse broederschap' hebt en het besluit valt om eruit te gaan, dan kan dit ertoe leiden dat men je als een baksteen laat vallen, waardoor je terecht kunt komen in een *social isolement*.

De wijze van reageren verschilde van 'straight' tot tamelijk mild, hoewel de meesten zich in stilzwijgen hulden. Voor ons een bevestiging van de *sektarische neigingen* in de groep. Slechts een enkele keer zat daar een reactie tussen van een beter soort, zoals het kaartje dat wij van een echtpaar ontvingen met de korte, maar krachtige tekst:

- "Uit het oog, maar niet uit het hart"

En van een oudere zuster:

- "Ik geloof dat het zo goed als mogelijk met jullie zal gaan."

Het negéren, dat (bijna) algemeen op ons af kwam, deed het meeste pijn. Ik kreeg na ons vertrek een stel 'goedbedoelde', maar in feite negatieve reacties van verschillende broeders als:

- "Je bent een wolf in schaapskleren." *Natuurlijk liet me dit niet koud en zocht ik alle teksten met 'wolf' via de concordantie op, toetste mijzelf daaraan en ontdekte dat ik geen wolf in schaapskleren was.*
- "Door je weggaan bij ons offer je je kinderen aan de afgod Moloch." (Lev. 18:21; Lev. 20:2; 2 Kon. 23:10; 2 Kron. 28:3; Jer. 7:31; Jer. 32:35; Hand. 7:43). "Je aanbidt nu net als Naäman in de tempel van Rimmon." (2 Kon. 5:18-19).
- "Je verkondigt een ander evangelie en dat is geen evangelie" (Gal. 1:6-8) (in het verband van de Galatenbrief gaat het hier echter - kort gezegd - om Jудаïsten die christenen onder de genade wilden terugvoeren onder de wet. Daar waarschuwt Paulus ernstig tegen door dat 'betovering' te noemen) (Gal. 3:1).

Wat moet je met zulke aantijgingen als je zelf een goed geweten voor Gods aangezicht hebt? In elk geval de verzoeking - de opkomende gedachten tot bitterheid - weerstaan. Ik merkte dat ik verkeerde aan de rand van bitter water... Toen heb ik veel hulp gehad aan een lied:

- "Uw tederheid genas wat er bitter in mij was, Uw heil neem ik aan, o Heer. Uw liefde overwon, keerde al mijn boosheid om, Uw heil neem ik aan, o Heer, Uw heil neem ik aan, o Heer, Uw heil neem ik aan, o Heer" (Opwekking 358).

Dat "uw heil neem ik aan, o Heer" uitte ik met open handen naar God toe bij het zingen in de volle evangeliegemeente Amersfoort.

Door middel van de boodschap van de Italiaanse voorganger Enzo Grande uit Trani (in het voorjaar van 1996 in de volle evangeliegemeente te Amersfoort) over 'innerlijke genezing van verwondingen' raakte de Heer mijn hart aan. Hoe bijzonder dat de Heer daar deze Italiaanse voorganger voor gebruikte! Ik dronk de teksten met volle teugen in die hij aanhaalde voor mijn eigen leven:

- "Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en uw wond zal zich spoedig sluiten; uw heil zal voor u uitgaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn" (Jes. 58:8, NBG). Het heil van de Heer en Zijn herstel van mijn verwondingen en innerlijke pijn heb ik op Zijn liefderijke uitnodiging aangenomen!
- Jezus heeft ook onze smarten (leed, HSV) gedragen (Jes. 53:4).
- "Hij geneest de gebrokenen van hart en verbindt hun wonden." (Ps. 147:3).

Nog een lied in de volle evangeliegemeente, waarvan de inhoud mij werkelijk raakte, kent de prachtige zinnen:

- "Verlokt ben ik Heer door Uw heerlijkheid en macht en Uw weg is de keuze van mijn hart."

(slot volgt).

VAN DE PIONIERS

Door op de foto's van de reeds heengegane pioniers, de brs. Lijzenga en van den Brink, te klikken kun je lezen over hun leven en bediening

VERENIG MIJN HART (5b, slot) - Eén zijn in dienen

Door Henk Lijzenga

De diepe gezindheid: 'Ik heb besloten Jezus te volgen!'

De Farizeeërs en Schriftgeleerden werden niet uitgezonden door Jezus. Die waren het niet eens met zichzelf of ze wel of niet in Jezus zouden geloven.

Maar de discipelen hadden gekozen om het wel met zichzelf eens te zijn en Jezus te blijven volgen. Daar hadden ze veel voor over. Ze hadden hun netten in de steek gelaten, ze hadden dus hun verdiensten aan de kant gelegd en ze leefden net als Jezus uit de hand van wat mensen hun gaven. Ze hadden met veel moeten breken en ze waren het er met zichzelf over eens dat ze dat wilden. Ze hadden gekozen om Jezus te volgen. Ze hadden de woorden van Jezus in zich opgenomen. Snapten ze alle woorden van Jezus? Oh nee, veel snapten ze niet. Toch was daar een diepe gezindheid om alles wat Jezus aandroeg ooit te begrijpen en te beleven. Vanuit dat verlangen en dat eens zijn met zichzelf om in alles Jezus te volgen, stuurde Jezus hen uit en zegt Hij: **aan kinderkens hebt U het geopenbaard.**

Gods openbaart Zich, terwijl je dienend bezig bent

Wat bedoelt Jezus hier? Aan deze zeventig mensen die nog zo weinig weten van hoe de geestelijke wereld in elkaar zit. Aan deze mensen die nog zo wankel zijn en die zich geweldig voelen, omdat ze denken iets bewezen te hebben, aan deze mensen hebt U iets geopenbaard, Vader. Dat is een groot geheim. *Hier zegt Jezus dat in het uitgezonden worden, in dat dienen, gaat de Vader zich aan je openbaren.* Terwijl je bezig bent om te troosten, kan je troost van God ontvangen. Terwijl je bezig bent om te bevrijden of om te verbinden, terwijl je daarvoor bidt en strijdt en vecht en zoekt, is daar tegelijkertijd de mogelijkheid dat de Here Jezus aan jou openbaart hoe het moet. Daar heeft Jezus zich over verheugd. Hij had dat zelf zo ervaren. Hij was begonnen.

Wij denken misschien dat Jezus als Hij begint, alles zo maar even doet. Maar besef goed dat Jezus *volop mens* was en dat Hij in al die situaties ontdekte hoe Hij met mensen moest omgaan en dat Hij dat al bezig zijnde leerde. Daarin moeten wij breken met de gedachte dat we het eerst helemaal moeten kunnen overzien en dan beginnen we ergens aan.

Meteen taakgericht invullen?

Maar om al in een eerder stadium te beginnen en in dat dienen uitgezonden te worden, zou je al kunnen invullen: kinderwerker, of jeugdwerker, of tienerleider, of zangdienst doen, of bijbelstudie geven of spreken. Wil je dat even aan de kant zetten?

Op zoek naar hulp voor die ander jezelf tegenkomen

Het gaat om uitgezonden te worden door de Here Jezus naar degene die naast je zit. Naar degene waarvan je weet dat hij verdriet heeft. Naar diegene waarvan je weet dat die bevrijd moet worden, maar jij zou niet weten hoe dat moet. Maar je geeft je aandacht, je geeft je liefde, en ondertussen probeer je zicht op dat leven te krijgen en al verder zoekende ontdek je dat de Here Jezus je dingen openbaart. Je gaat ineens zien waar jij zelf aan vast zit. Je schrikt je lam, want je was op hulp aan die andere uit. Je zegt, Heer ik wil bevrijd worden. In die bevrijding ervaar je hoe Gods kracht werkt. *Dan openbaart de Heer aan jou hoe die kracht ook in die ander zou kunnen gaan werken.*

Jezus is geweldig blij dat het de discipelen zo goed gegaan is. Hij brengt ze terug tot de realiteit van waar het werkelijk om gaat. Maar ondertussen is er een intense vreugde: Vader wat U met mij gedaan hebt, dat hebt U nu met deze mensen gedaan. U hebt het niet alleen aan mij geopenbaard, maar U hebt het aan deze zeventig geopenbaard. Jezus heeft zich verzadigd gevoeld en Hij verblijdt zich. Hij is vol aanbidding over de Vader. Heer des hemels en der aarde, Vader, wat groot! Wat hebt U gedaan, U hebt het ze geleerd, U hebt zich aan hen bekend gemaakt, U hebt ze laten ervaren hoe het werkt.

Jezus verheugt zich over jou op het moment dat jij je laat uitzenden. Zo ben ik veel te weten gekomen en heb ik geleerd om iedere keer weer met mezelf om te gaan, soms in hele moeilijke situaties. Vanuit dit principe. Iedere keer weer je laten sturen, soms naar de problematiek van je eigen leven. *Je laten sturen naar de vragen van andere mensen en erop uit zijn om te dienen.* Het daarin met jezelf eens te worden. Dan kunnen er momenten komen dat je zegt: wil ik dit nog wel? Als je je in vele bochten gewrongen hebt, om een mens verder te helpen en het lijkt wel of er niets verandert... Dan kun je tot een punt komen dat je zegt: wil ik dit nog wel? Dan kom je in die fase dat je het niet meer met jezelf eens bent. Wil ik deze mens nog dienen of wil ik hem niet meer dienen? Dat bedoel ik dus. Dat je het met jezelf eens wordt om steeds weer te zeggen: ik ga dienen, ik wil beschikbaar zijn. Ik wil gezonden worden naar mezelf, als het ware door de Here Jezus heen mezelf gaan dienen, door mezelf te laten helpen. *Waar je dat principe in jezelf uitwerkt leer je tegelijkertijd om het ook naar anderen uit te werken.* Het gaat niet om jezelf, maar dat je erop uit bent om te dienen. Dat je het daarin eens wordt met jezelf.

Op de kruispunten moet je een keuze maken

Dan krijg je de kruispunten waar je een keuze moet maken. Waardoor worden mensen sterk? Als ze op de kruispunten de juiste keuzes maken. Soms zie je iemand en je vraagt je af of hij wel de goede keuze maakt. Wat let je om er dan bij te staan en om uit te dagen en mee te zoeken om de goede weg te gaan. In dat proces openbaart de Here Jezus zich aan kindkens. Dat zijn mensen die *ontvankelijk* zijn, mensen die beschikbaar zijn. Dat zijn mensen die net als een kind zoeken in het leven. Dat kan echt nog op elke leeftijd. Als je oud bent, zoek je soms ook: hoe moet ik de laatste jaren van mijn leven verder gaan invullen?

De Heer wil Zich aan je openbaren in de situaties

Ook in zulke situaties wil de Heer zich aan je openbaren. Waar jij je inzet voor oudere mensen wil Hij zich aan je openbaren, zodat je weet hoe dat moet. Hij wil zich openbaren, zodat jij weet hoe je met je man, of je vrouw of je kind moet omgaan. Dat gebeurt als je ontvankelijk bent. Dan moet je als dat kind zijn dat nog vraagt: hoe moet het? Wil je het me even uitleggen? Of dat kind dat je ziet prutsen en je denkt, jongen dat moet anders, maar je weet als ik het nu zeg, dan is hij er niet open voor, dus je hebt geduld en je wacht, je leert wijsheid. Je wacht op het moment dat je denkt en nu kan ik het hem uitleggen. Die gezindheid.

En tóch, Vader!

Gemakkelijk? Soms heel moeilijk en in bepaalde situaties heel ingewikkeld. Jezus weet er alles van. In elke moeilijke situatie heeft Jezus gezegd: *En tóch, Vader!* Als er weer zo'n kruispunt

kwam, en tóch Vader. Toen veel mensen bij hem wegliepen, zei hij: en tóch Vader, Ik houd vast, Ik ga door. Toen Hij de verheerlijking op de berg meegemaakt had, en tóch, Vader, ik ben *beschikbaar* om Gethsemané en Golgotha binnen te gaan. Jezus heeft veel geopenbaard gekregen, omdat hij diende. Discipelen kregen veel geopenbaard, omdat ze zich lieten gebruiken. De gemeente zal veel geopenbaard krijgen naar de mate zij zich inzet voor anderen en *laat doorstromen wat we zelf hebben*, naar anderen toe. Dat wat je van God ontvangen hebt, dat zet je in naar de ander en in die situatie openbaart de Here Jezus zich.

Bezig om Gods werk te voleindigen

Hij zegt in Johannes 17:4: *Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt.*

Hij is dus almaar bezig geweest met het werk van de Vader en Jezus was het helemaal eens met de Vader en ook met Zichzelf, dat hij dat wilde doen: Het werk van de Vader voleindigen! Hij is erop uit geweest om de naam van de Vader te openbaren. De woorden heeft Hij aan hen doorgegeven, zegt Hij Zelf. Hij heeft voor zijn mensen gebeden. Hij heeft over de mensen gewaakt.

Heilig jezelf, zodat je ook anderen kunt heiligen

Hij heeft zichzelf geheiligd voor de mensen. Stel je eens voor dat je het niet zo nauw neemt met jezelf in bepaalde dingen. Dat kan ook gevolgen hebben voor de mensen waar je voor op de bres staat. Neem het dus wel nauw met jezelf! Heilig jezelf, zodat je je kinderen en anderen kunt heiligen. Jezus weet dat Hij in Egypte geweest is als baby. Matheus haalt de tekst aan die God al tegen zijn volk zegt en die Mozes aan Farao moet zeggen: uit Egypte heb ik mijn zoon geroepen. En weet je wat er achteraan staat? Waarom heeft God zijn volk uit Egypte geroepen? Om te dienen. *Uit Egypte heb ik mijn zoon geroepen opdat Hij Mij zou dienen.* De Here Jezus heeft jullie in het eeuwige leven geroepen, opdat je hem zou dienen. Kennen en dienen horen bij elkaar en dat moet Mozes al tegen de Farao zeggen.

Mozes moet al zeggen: Farao, je moet het volk loslaten want God wil ze gebruiken. *Ze zijn bestemd om God te dienen.*

Je kunt leven halen uit het dienen

Jezus wist dat het zo zou functioneren. Daarom zegt Hij ook: dat is mijn spijs. Dat is bijzonder, want daarin zegt Jezus hetzelfde wat Hij ook gezegd heeft over die kinderkens, de discipelen, de zeventig die uitgezonden werden: *Aan kinderkens hebt U het geopenbaard.* Dus in dat dienen, in dat uitgezonden zijn, openbaart de Vader zich aan zijn discipelen. In dat proces, in dat bezig zijn en dan open zijn naar de Vader toe, daarin ligt je spijs, zegt Jezus. *Je kunt dus leven halen uit*

het dienen. In het uit Egypte geroepen zijn, in het uitgezonden worden door de Vader, in het open zijn naar de Vader toe en naar de Here Jezus toe, en daardoor de Geest laten spreken. In dat proces ligt een geweldige levenskracht. Daarom zegt Jezus: het is mijn spijs, ik leef daaruit. Weet je wat er dan gebeurt, dan heb je veel aardse spijs niet meer nodig. Dan geniet je er wel van, want dan kan je er mee omgaan.

Iedere keer krijg je nieuwe kracht

Maar daar steun je niet meer op: je opleiding, je baan, je naam je functie, je gezin, al dat soort dingen zijn niet meer de spijs waardoor je groot wordt. Maar je spijs ligt in het feit dat je je door de Heer hebt laten uitzenden. In dat je zo leeft in die openbaring, dat je iedere keer nieuwe kracht ontvangt. Mensen zeggen wel eens tegen mij, ook buiten de gemeente: hoe houd jij het vol? Nou, zo dus! Makkelijk? Oh nee, maar wel heerlijk! Om in je menszijn te beleven hoe het werk van de Heer doen spijs is, hoe dat mijn leven verzadigt. God heeft mij nodig. De gemeente heeft mij nodig. Ik wil dienen. Binnen de kaders van gemeente zijn, van leer en van leiding. Ik wil leren om net als de discipelen de hemelen door te gaan. En dan ook de smaad te dragen. Hier wil ik het met mezelf over eens worden. *Werkelijk broeders en zusters, doordat je dat uitwerkt, kom je tevoorschijn! (slot).*

WAT TE DENKEN VAN ERFZONDE? (1)

Naar de mp3 van een toespraak gehouden in 1976 in de VEG Gorkum die we in twee artikelen plaatsen.

Door J.E. van den Brink

Ditmaal een pittig onderwerp dat bij de herontdekking van dit inzicht medio zestiger jaren van de vorige eeuw op 'Beukenstein' enig stof deed opwaaien. Broeder van den Brink zag heel goed dat je - om op te bouwen en te groeien in je geloof naar de geestelijke volwassenheid - eerst de blokkades die in de weg liggen moest afbreken. Een van die remmingen wordt gevormd door de leer van de erfzonde. Hij ontkende niet dat alle mensen tot zonde zijn gekomen en daarom zeker het offer van Christus nodig hebben, maar hij zag dat er eerst een zondeval had plaatsgevonden in de engelenwereld en dat de demonen de mens verleidden tot de 'tweede zondeval'. De erfzondeleer zet de mens vast in biologisch aangeboren zonde en de schuld van Adam die ieder toegerekend zou worden. Het gevolg daarvan was een negatief mens- en zelfbeeld van collectieve verdorvenheid, dat de boze in de kaart speelde en waarbij deze als veroorzaker in de onzichtbare wereld (1 Joh. 3:8) zelf schuilevinkje kon spelen. In deze toespraak ontzenuwt J.E. van den Brink scherp de kwalijke gevolgen die deze leer niet alleen

heeft voor de uitleg van diverse teksten (met Ps. 51:7 en Rom. 5:12 als hoofdpijlers), maar ook voor het praktische, dagelijkse christenleven in de heiliging (red.).

Op verzoek heb ik het vanavond over de erfzonde. Ik had het zelf nooit bedacht hoor, niet dat ik het niet belangrijk vindt, maar ik heb er vroeger al vaker over gesproken.

Corrie ten Boom en 'Kracht van Omhoog'

Het is de botsing destijds geweest met Corrie ten Boom (achternicht van J.E. van den Brink, red.) bij het opdragen van Gerda Bronsveld (dochter van Peter en Ank Bronsveld, red.), misschien dat u zich dat nog wel herinnert.

<https://www.hoger-op.nl/downloads/0624856d076b4c0e1cd88965e564d815>

Peter en Ank Bronsveld met de kleine opgedragen Gerda en Corrie ten Boom

Het heeft in 'Kracht van Omhoog' gestaan en toen had ik net iets gezegd over de erfzonde, dat heeft ze - zoals je dat noemt - 'op haar fatsoen getrokken' en als aanleiding genomen om alle contacten met ons blad 'Kracht van Omhoog' te verbreken (daarvoor schreef Corrie ten Boom regelmatig in 'Kracht van Omhoog', red.). Later heeft ze haar excuus aangeboden. Ik heb toen gezegd: "Corrie, nu werk je wereldwijd en je komt met zoveel mensen in aanraking die allemaal wat anders leren en dat verdraag je allemaal. En wat ik verder geleerd heb, heeft jouw beminde leermeester Finney ook geleerd."

<https://www.hoger-op.nl/downloads/401e8f541ec26592ceda96d4a1a9863a>

Ze schreef dat ik daarin gelijk had. "Het was dat ik al mijn vrienden verloor, daar ging het eigenlijk om."

Uitverkiezing en erfzonde leeft sterk bij Calvinisten

Maar ik herinner me nog wel dat dit haar verzet was en dat krijg je overal. Waarom spreken mensen eigenlijk over erfzonde? En als je met kerkelijke mensen en met mensen die hier bijvoorbeeld in dit gebouw samenkomen spreekt, en je gaat eens kijken wat de verschillen zijn, dan kan ik je zo zeggen dat het gesprek op twee dingen op scherp komt te

Peter Bronsveld en achterneef Jo v.d. Brink met achternicht Corrie ten Boom

staan. Dat is op de uitverkiezing en op de erfzonde. Dat zijn de twee onderwerpen waarin een Calvinist zich niet gauw gewonnen geeft. Erfzonde en uitverkiezing. Ik zeg niet dat er geen andere dingetjes zijn. Je zult ze op het punt van de sabbat niet zo gemakkelijk tegen je vinden maar wel op deze twee punten. Dat is een heel belangrijk iets.

Kinderdoop en erfzonde

Het is net als bij de kinderdoop - de kinderbesprenging - je leest er niet over in de Bijbel en toch zijn er hele boeken over geschreven met weet ik hoeveel aanhalingen. Het schijnt dus wel mogelijk te zijn, dat je iets uit de Bijbel kunt halen, wat er helemaal niet in staat en het met de Bijbel tracht waar te maken. Dan is de ondergrond verkeerd, die mis je. Dat is met de erfzondeleer ook zo. Je vindt het niet in de Bijbel, je komt het woord niet tegen. Ook erfgenaam niet. Alleen - en daar spreekt men dan minder over - ik heb meer in mijn leven, toen ik jong was, horen spreken over erfzonde, dan over erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Jezus Christus zijn (Rom. 8:17).

Spreeken over erfzonde of over erfgenaam zijn van God?

Dat is logisch, want die twee dingen gaan nooit samen. Als ik het accent leg op erfzonde kan ik nooit zeggen dat ik een erfgenaam van God ben en een mede-erfgenaam ben van Jezus Christus, want die twee sluiten elkaar uit. Dus als je het ene naar voren schuift, moet je het andere uit je gedachten verwijderen. Of naar zo'n verre periode verschuiven dat je eerst goed en wel begraven bent. Dan zeggen ze: na de dood, dan begint het feest. Dat is ook al zo'n gedachtegang die iemand van nature niet begrijpen kan. Maar die erfzonde is natuurlijk ergens uit ontstaan. Ik zeg niet dat die zo oud is als de wereld, dat is beslist niet zo. Het concilie van Trente, dat beruchte Rooms concilie was in de 16e eeuw, https://nl.wikipedia.org/wiki/Concilie_van_Trente en heeft de erfzonde geleerd.

Volgens Wikipedia <https://nl.wikipedia.org/wiki/Erfzonde> werd de erfzonde al vastgelegd in concilies sinds 418 na Christus. Het erfzonde is een legaat dat komt van Augustinus. En wat voor grote kerkvaders er nog meer geweest mogen zijn.

Waarom zondigt de mens? Hoe ontstaat zonde?

Die zijn gaan denken: *hoe komt nu die zonde in de mens?* Waarom zondigt de mens nu? En omdat ze die geestelijke wereld helemaal niet zagen, er totaal niets van begrepen, ja dan kom je tot bepaalde gedachtewerelden. Er is nog geen mens geweest die ooit verteld heeft wat zonde nou eigenlijk is. Wel over de resultaten ervan. Zonde is het verbreken van Gods geboden, maar wat is die zonde dan, wat is het ontstaan, het wezen van de zonde? Dan begrijp je wel dat als je niet kunt denken in de geestelijke wereld, dan kom je nooit tot een antwoord.

Want zonde is iets ongrijpbaars, iets ondefinieerbaars, iets uit de geestelijke wereld. Men heeft natuurlijk te maken - zegt men - met neigingen van een mens tot verkeerde dingen. En toen heeft men het begrip aangevoerd: de oude mens. En als je dan gedoopt bent, of wedergeboren, dan spreek je van een nieuwe mens. Dan heb je er twee. En die eerste moet dan niet slijten maar die hou je dan.

'Original sin': de mens is door en door verdorven

En zo langzamerhand is het begrip erin gekomen. Er is iets in de mens en dat erft hij, dat heeft hij, en dat is bijzonder slecht. Door en door verdorven. Gods woord spreekt er niet zo over, maar dat is in de loop van de tijden ontstaan. De een wat zachter en wat milder en de ander wat harder en strenger. Als je Calvinist bent, dan doe je er natuurlijk een schepje in de zwaarte op en ben je een Arminiaan, dan doe je er iets af. Een Calvinist legt de nadruk op wat God doet. Een Arminiaan benadrukt de verantwoordelijkheid van de mens. Maar ze spreken toch allebei over de *'original sin'*, de oorspronkelijke zonde. En men zegt: die erf je.

Gekleurde harten: Een zwart of een wit hart

Ik herinner me dat kaartje uit een boek dat geven ze aan de kinderen, met gekleurde harten. Dat hart is helemaal zwart. En dan kent u het wel, dan komt het bloed van Christus, dat is rood, dat wordt erop gegoten en dan wordt het hart wit. Ik zeg niet dat dit een Calvinistische gedachte is, want die zegt: "dat bestaat niet dat het hart wit wordt." Maar hier zegt men dus dat het hart wit wordt. Dus dat komt uit de evangelische hoek, ook tussen aanhalingstekens, want zou je het ze vragen of dat kinderhart wit is, dan zouden ze het ook niet geloven. Dat zegt dan dat kaartje, om het eenvoudig te houden. Wat voor kleur ze willen geven aan een echte misdadiger, dat weet ik niet. Want als het zwart is, is het zwart. En zwart met nuances is erg moeilijk, zwart is zwart.

Flanellograaf

En dan denk ik ook aan die flanellograaf, die is nog veel mooier. Want daar ligt een schattig mollig baby'tje in de wieg met helderblauwe oogjes en blond haar, bij ons tenminste, een lief kind, je zou het zo oppakken en knuffelen. Maar dan komt de juffrouw in de klas en die zegt: "denk eraan, ik laat je eens wat zien", en dan haalt ze het gezichtje eraf en dan zie je een duivelskopje. En dan zegt ze tegen die kinderen: "Dat ben je eigenlijk". Ik heb die flanellograaf destijds wel gezien.

Ontmaskeren

Wat moet je daar nu mee aan? Met zo'n verminkte gedachtevoorstelling? Want dat ze dat maken, dat komt natuurlijk voort uit dogma's, de leerstellingen, die men in allerlei mogelijke kerken en kringen van de kinderziel heeft. Dus zo'n outsider denkt: "tjonge jonge dat is een schat van een kind. Dat is van buiten net zoals van binnen". Maar het kind dat draagt eigenlijk maar een masker. Dat wil er bij een natuurlijke vader en moeder niet in dat het kind al een masker heeft in de wieg, maar bij de 'vrome' geesten wel. En wat moeten wij dan doen? Dat masker er afhalen. Niet bij dat kind. Maar we moeten wel weten hoe die kleuters zijn.

En zo heb je ermee te maken. Het zijn gewone dingen die je meemaakt op de zondagschool. Dan zegt Paulus, als het nou toch over een masker gaat en een masker afrukken, dan zie je hoe de Bijbel er ook over spreekt:

Efeziërs 5:11 - *En neemt geen deel aan de onvruchtbare werken der duisternis, maar ontmaskert ze veeleer, want het is zelfs schandelijk om te noemen, wat heimelijk door hen wordt verricht; maar als dat alles door het licht ontmaskerd wordt, komt het aan de dag; want al wat aan de dag komt is licht.*

Dus je moet niet deelnemen, geen compagnonschap hebben met de werken der duisternis. Je moet hen ontmaskeren. Haal daar nou eens het masker vanaf, van die werken der duisternis. Wie is die 'hen'? De machten van de duisternis. Daar heb je een duidelijke tekst, haal dat masker nou eens weg, want hij camoufleert zich. Hij zegt: dat masker ligt op het kind. Nee, zegt Paulus, daar heb je de werken van de duisternis, haal daar het masker af, dan zie je wie 'hen' is.

Twee partijen: de mens en de macht van de duisternis

Dan zie je de twee partijen: je ziet de mens en de geestelijke werking. Maar als je die geestelijke wereld niet (er)kent, dan valt dat weg. En wat hou je dan over? Alleen de mens. En je kunt natuurlijk niet ontkennen dat die - de mens dus - lelijke dingen doet. Als je alleen de mens hebt die lelijke dingen doet, dan zie je dus alleen de mens aan. Als een kind geen vader heeft, dan heb je alleen met de moeder te doen. Tja, maar die vader bestaat wel. Want er zal niemand zo gek zijn

dat die denkt dat dat kind geen vader heeft, want verwekt is hij. Of je nu de naam kent of niet. Dat is hier ook zo. Het is zo eenvoudig dat je het eigenlijk overbodig zou zijn, om je daarin nog te verdedigen: je moet toch wel helemaal met blindheid geslagen zijn, wil je dit niet zien. Maar we weten uit de praktijk dat een heel groot percentage van de christenen met die blindheid voor demonen rondloopt. Met kleppen voor de ogen, om niet te zegen met een bedekking op het gezicht.

Wat is dan de tactiek van de demonen?

Paulus zegt, om zich te verschuilen, om zich te maskeren, te camoufleren. Het liefst verleidt de boze de mens en laat hij ze wat verkeerd doen, en dan zeggen: dat heb jij gedaan. En hun activiteiten worden aan ons toegerekend. Zo gaat dat in het rijk der duisternis. En dan krijg je beschuldigingen. Dus kun je rustig zeggen, dat de christenen heulen met de boze en de boze geesten. Als je vraagt aan een orthodox man "is er een duivel", dan zegt hij natuurlijk "ja." Als je vraagt of hij gelooft dat Jona in de vis was, zegt hij "ja" en als het andersom was, zegt hij ook "ja." Zo heeft hij de christenen geïnfiltrerd met de gedachte dat de mens *zélf* de oorzaak is van het kwade.

De oorsprong van de zonde

Terwijl de Bijbel spreekt dat het kwade ontstaat door verwekking. Bij verwekking zijn er altijd twee partijen. U kent het, dat hoeft ik niet te vertellen, Jakobus zegt:

Jakobus 1:15 - *Daarna, als die begeerte bevrucht is, baart zij zonde; en als de zonde volgroeid is, brengt zij de dood voort.*

Dat zijn de partijen, de verwekker: de vader. Jij spreekt de leugen wel uit, maar wie is de verwekker?

Johannes 8:44 - *Gij hebt de duivel tot vader en wilt de begeerten van uw vader doen. Die was een mensenmoorder van den beginne en staat niet in de waarheid, want er is in hem geen waarheid. Wanneer hij de leugen spreekt, spreekt hij naar zijn aard, want hij is een leugenaar en de vader der leugen.*

Wie de zonde doet, is uit die verwekker, is uit de duivel (1 Joh. 3:8). En dat is merkwaardig, dat kan er zo duidelijk staan in de Bijbel en men ziet het niet. Paulus kan zeggen: "*ik weet dat ik het niet meer doe, maar de zonde die in mij woont*" (Rom. 7:17,20) en ze zeggen nog: Paulus heeft de schuld, terwijl het de zondemacht is die in hem was.

Zondaar blijven tot de dood?

Paulus zegt: "*Wie zal mij ervan verlossen?*" Ja, verlossen van *jezelf*, denkt men, in plaats van "verlos ons van de boze." En daar komen dan die liederen vandaan, uit Johan de Heer. Dan kun je zien hoe diep die leugen doorgedreven heeft in alle formaties en denominaties: je hebt de zonde geërfd. Hoe kom je aan je blauwe ogen? Die heb je geërfd. En als ik blauwe

ogen erf, dan ben ik er tot mijn dood daarmee versierd. Die krijgen later geen andere kleur, die erf je nou eenmaal. Die heb je van je moeder en die kwaliteit die heb je van je vader. Daar kun je niks aan doen. Je kunt hard studeren, maar muzikaliteit hou je, dat heb je geërfd, of je er nou wat aan doet of niet. En als men zegt "die zonde erf je", dan zit diezelfde gedachte erin: *dat hou je*. Daar kom je niet van los net als van die ogen. Je kunt er wat bij poetsen, misschien door medicijnen wat verminderen, maar in wezen hou je die ogen. Dat is nu met de zonde ook zo: je blijft tot je dood toe een zondaar. En dan kan het wel eens wat minder zijn, je kunt wel eens een overwinninkje behalen, maar meer, dat zit er dan toch niet in.

Ben ik slecht? Of: ben ik gebonden door een boze geest?

Dan ziet u hoe levensgevaarlijk die leer is. Want dan ben je geen erfgenaam van God, dat voel je tenminste niet. Dan kun je almaar zingen met Ps. 38: "ik ben tot hinken en tot zinken ieder ogenblik gereed". Je mag wel zeggen: "ik ben slecht. Als je eens wist hoe slecht ik was, dan zou je ervan schrikken. Hoe ouder ik word, hoe slechter ik me voel." En dat accepteert iedereen. Maar als je nu zegt: "man, dan heb je een demon". "Ik, bezeten? Hoe kom je daar nu bij?" Daar ben je weer veel te goed voor. Kijk, daar heb je die gespletenheid van het denken. Men wil wel erkennen dat men door en door slecht is, maar wil niet erkennen, dat men mogelijk een boze geest heeft. Dan vraag ik me af: waarom niet? Waarom is het nu zo kwaad om te zeggen: "ik heb een boze geest?" En als je een christen bent, dan zeg je: "dat kan niet, dat bestaat niet". De theologie houdt doodeenvoudig vaak geen rekening met boze geesten, dat is Middeleeuws. Maar Jezus hield er wel rekening mee. Dat is nu het merkwaardige.

Het evangelie van Jezus Christus

Het evangelie van Jezus Christus heeft men niet meer gepredikt. Men heeft over Hem aardige dingen gezegd, maar men heeft niet meer het evangelie overgenomen *dat Hij gebracht heeft*, dat is voorbij. Net zo goed als van de genezing, het opleggen der handen, enzovoort, men zegt: "Dat is voorbij het uitwerpen van demonen." Maar Jezus zegt: dat is een essentieel deel van de opdracht die Ik je geef aan het eind van Marcus:

Marcus 16:17-18 - *Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.*

Verschuivingen in de moderne theologie

Als je de eerste druk van de christelijke encyclopedie neemt en vergelijkt met nu (*let wel, 1976*), dan zie je die meningen veranderen. Maar wij komen meestal met mensen in

aanraking die achterlopen in hun theologie. Als je de gewone kerkmensen neemt, die lezen niet de grote kerkbladen, waar de theologen allang iets anders leren, dan leren zij nog wat 100 jaar geleden geleerd werd. Lees je de moderne gereformeerde boeken, daar komt het woord 'erfzonde' niet meer in voor. Er is geen nieuwe theoloog die het woord 'erfzonde' nog gebruikt. Ook in de Roomse nieuwe catechismus komt het woord erfzonde niet voor. Ja, het staat er wel onder het trefwoord erfzonde, maar het woord wordt niet genoemd in de 15-16 bladzijden daarover. Oh nee, dat kan ook niet. Er valt niks te erven, want ze leren nu dat we van de dieren afstammen, niet waar? Als je de Roomse catechismus neemt, dan lees je dat de mens afstamt van een dier, van een oercel, enzovoort. Dan voel je wel: *waar moet je dan het kwaad vandaan halen?* Dat is nog iets van het dierlijke, zegt men. Dus dat heeft men allang losgelaten. En een man als Dr. Berkouwer, een heel beroemd gereformeerd theoloog, spreekt er in zijn boeken niet van. En hij heeft toch twee dikke boeken geschreven over de zonde.

De gereformeerde belijdenisgeschriften

Maar de belijdenisgeschriften doen het. En dan hebben we veel te maken met mensen die zweren bij hun belijdenis. Die zeggen: "wat daarin staat, dat is alleen maar goed". En de belijdenis zegt: "Wij geloven dat de erfzonde in de mens allerlei zonde voortbrengt, zijnde in hen een wortel daarvan." Die erfzonde is in je leven de wortel van alle kwaad. Dus niet de duivel, maar de erfzonde die je ergens op een geheimzinnige wijze geërfd hebt. Dat is de wortel van alle kwaad. Dat is artikel 15 van de Nederlandse geloofsbelijdenis. En niemand kan zeggen wat de erfzonde is. Want als ze dat precies zouden weten, dan zouden die meningen niet zo verdeeld zijn. Kijk, een Calvinist zegt: erfzonde, dat is: a. erfschuld, b. erfsmet. De erfschuld dat is die zonde van Adam die heb ik ook, dat wil zeggen, toen Adam zondigde, heb ik gezondigd. Dat is knap hè. Hoe verklaar je dat?

Erfschuld en hoe men dit verklaart

Een professor van artikel 31 (*toen de zogenaamde Gereformeerde kerken Vrijgemaakt, red.*) zegt: "Toen Abraham de tiende gaf aan Melchizédek, toen was Levi in zijn lendenen vandaar dat aan de Leviëten de tienden werd gegeven." Zo zit dat, wij zitten in de lendenen van Adam, toen hij zondigde, zaten wij in zijn lendenen, dus hebben we met hem mee gezondigd. Maar waarom zaten we niet in de lendenen van Noach? En als ik in al die lendenen zit van al mijn voorvaders, dan sta ik er niet best op. Want er is geen kwaad of het wordt in een familie gevonden, nietwaar? Meer of minder. Want als je zo je voorgeslacht kunt achterhalen, dan zeg je "tjonge jonge, als je in de lendenen van al die mensen zat..." Ik wijs je er maar op tot wat voor conclusies mensen komen... Want ik begrijp niet, waarom ik wél in de lendenen van Adam zit en niet in de lendenen van Noach, die

is toch ook een stamvader? Die was ook alleen overgebleven met zijn vrouw en jongens.

'Onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad'

Een Calvinist zegt: je bent door en door verdorven. Er is geen goeds in de mens, hij is "geneigd tot alle kwaad en onbekwaam tot enig goed." Hij weet ook wel dat hij feitelijk liegt, want ieder mens doet ook wel wat goeds, maar hij zegt het dan toch maar, hij belijdt het. Dat hij het in de praktijk niet gelooft, dat is een andere zaak. Dan doet hij er wat bij om de zaak in balans te brengen. Maar het is een leugen. Je voelt wel dat dit niet over de wereld rondgegaan is. Dat zit meer aan deze zijde van de oceaan.

Arminianen en Calvinisten

Kom je in Amerika, daar heb je de Arminianen, misschien wel eens gehoord in de geschiedenis. In ons land ging dat tussen twee hoogleraren Arminius en Gomarus en hun richtingen: de remonstranten en de contra-remonstranten. Nu de hele christelijke wereld is verder Arminiaans: Methodisme, Leger des Heils, Doopsgezinde kerken, de Congregationalisten, enzovoort. Afijn, 80% van de Engelssprekende wereld is geen Calvinist, maar is Arminiaans. Die remonstranten zijn hier op de Dordtse Synode van 1618-1619 veroordeeld. Het betreft de zogenaamde Dordtse Leerregels.

Evangelicals: de neiging tot zonde geërfd

Maar waar bestaan alle Evangelicals uit, de evangelische richting? Het zijn allemaal Arminianen. Zij zeggen: wij hebben onze *geneigdheid tot zonde* geërfd. Maar als je dat niet doet, dan heb je geen schuld, wel smet. Dat is al wat minder. Je hebt alleen de geneigdheid geërfd. De Calvinist zegt: ik heb gezondigd in Adam, dus heb ik ook zijn schuld. De Arminiaan zegt: ik heb wel de geneigdheid geërfd, maar niet de schuld. Dus als ik niet zondig, dan is er niks aan de hand.

Komt de zonde door een slecht voorbeeld van de ouders?

De Pelagiaan, die zijn er maar weinig, die zegt: we erven niets. Een kind wordt slecht door het *slechte voorbeeld*. Daar zitten wij in zeker opzicht ook bij, maar zonde komt niet door een verkeerd voorbeeld, maar door machten van de duisternis.

Pelagius geloofde dus niet in erfzonde, maar legde de oorzaak bij de opvoeding. Voed je een kind slecht op, dan wordt hij of zij slecht en omgekeerd. En wij weten dat dit ook niet waar is, omdat wij rekening houden met de machten van satan. Maar daar hebben ze in de kerk, behalve de eerste 200 jaar, vrijwel nooit rekening mee gehouden.

Zonde ontstaat in de geestelijke wereld

En daarvoor kom je natuurlijk tot conclusies die wij geen van allen delen, omdat wij vanuit een heel ander oogpunt de zaak

bekijken, wij bezien het ontstaan van zonde vanuit de geestelijke wereld. Maar als je die wegstreept, dan kom je tot zulk soort dingen. Je kunt de zonde niet ontkennen, maar dan moet je het dus wel waarmaken in een oplossing waar dat vandaan komt. Niemand heeft mij ooit gezegd wat de erfzonde is, dat kun je in geen enkel boek lezen. De christelijke encyclopedie zegt er dan nog bij: "het valt niet te ontkennen dat die boze neiging in dit leven zich niet ten volle kan uiten en openbaren." Dit wordt vermeld om het een beetje recht te trekken met de waarheid. Immers burgerlijke gerechtigheid en filantropie wordt beoefend en daarvan kun je niet zeggen dat dat door en door slecht is. Dr. Abraham Kuyper heeft nog een boek geschreven dat heet 'De Gemene Gratie', de algemene genade. Die algemene genade trekt vervolgens recht wat die erfzonde scheef trok. In deze duisternis heb je nog iets van de algemene genade (slot volgt in het tweede artikel).

We kunnen ons voorstellen dat dit artikel vragen oproept. Wij raden u aan deze vragen op te sparen tot na het verschijnen van het tweede artikel. Wij kunnen er dan mogelijk op ingaan in een rubriek 'Mail van lezers.' Overigens is J.E. van den Brink in zijn boek 'Erfzonde of duivels-werk?' (1979) ingegaan op vrijwel alle teksten en argumenten die pro-erfzonde worden aangevoerd. Het boek is online te lezen of fysiek te bestellen bij Stichting Rhemaprint: www.rhemaprint.nl

Geprezen zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, de Vader die zich over ons ontfermt, de God die ons altijd troost en ons in al onze ellende moed geeft, zodat wij door de troost die wijzelf van God ontvangen, anderen in al hun ellende moed kunnen geven (2 Korintiërs 1:3-4, Basisbijbel).

De heilige Geest - Gods Geest - wil jouw Trooster zijn. Trooster van je binnenste, van je gedachteleven, van alles wat er in je omgaat.... elke keer als het moeilijk gaat mag je weten dat de heilige Geest van God jouw Trooster is... en elke keer is dit geen 'one size fits all', maar echt helemaal op jouw lijf gemaakt.

En weet je wat Trooster betekent? Het klinkt een beetje gek: het betekent namelijk Advocaat... maar als je hier langer over nadenkt, is dit eigenlijk ook weer heel mooi. Hoe tof is het dat je kan zeggen dat je een Advocaat hebt 😊 en niet zomaar één. Maar een Hemelse Advocaat, die je blind kunt vertrouwen. Het betekent letterlijk: Hij wordt 'erbij geroepen'. Waarvoor? Om orde te brengen, orde in jouw ziel. Dit besef heeft mij zo vaak geholpen in mijn leven. Er kunnen zoveel oneerlijke situaties in je leven gebeuren. Denk aan een vriendenkring die zich tegen je keert. Of een docent die jou niet mag en je een onvoldoende geeft. Ik geloof dat je op zulke momenten je emoties aan Hem mag geven om getroost te worden. En daarnaast mag je weten dat jij niet zelf het heft in handen hoeft te nemen om het op te lossen. *Hij neemt het voor je op!* Dat doet Hij als jouw Advocaat. Maar dan is vragen en vertrouwen een eerste stap die wij zelf moeten zetten. Anders kan de Advocaat ook niet z'n werk doen.

Geef het door!

We zien ook dat God wil dat je de Troost waarmee jij zelf getroost bent uitdeelt aan anderen. Want Troost ontvangen stelt je in staat om troost uit te delen. Dat is heel intiem: door deze Troost kunnen wij heel dichtbij anderen komen te staan die het heel moeilijk hebben. Ze merken dat het niet alleen woorden zijn, maar dat het echt is, omdat we die Troost ook zelf hebben ontvangen. Omdat je dit dus in 'real life' hebt meegemaakt, kun je dit doorgeven aan anderen: je familie, vrienden, gemeenteleden of anderen die het moeilijk hebben.

VOOR JONGEREN:

JOUW ADVOCaat

Door Zeina Bassa-Dafesh

Troost!

Toen ik de heilige Geest ontdekte, ging er een hele nieuwe wereld voor mij open. Ik besepte opeens:

- Dat er Kracht is in het dagelijks leven.
- Dat er Blijdschap is, die ik niet kan verklaren.
- Dat er een diepe Vrede is in mijn leven en wie ik ben.
- Dat er Hoop is in mijn toekomst.
- Dat er een 'comforter' is, die het beter doet dan chocola 😊

Er is zoveel te vertellen over de Geest van God, dat is de heilige Geest. En daarnaast ook zoveel wat we vast ook niet weten. Ik focus mij nu op 1 ding. En dat is: de heilige Geest als jouw Trooster.

Kostbare tranen

Heb je al ervaren dat de Trooster er voor je is? Of zou je Hem willen meemaken? Elke keer als je het moeilijk hebt in je leven mag je weten dat Hij je Trooster wil zijn. God telt ook elke traan van jou. **U bewaart al mijn tranen in een kruik. Hun aantal heeft U opgeschreven in uw boek (Psalm 56:9).** Je hoeft je tranen niet te verstoppen. En je hoeft ook niet alleen te huilen. Jouw tranen zijn kostbaar voor Hem. Voor mij was dit een grote verandering: om mijn tranen aan Hem te geven. Dus: mijn gevoelens aan Hem te geven, wat ze ook zijn. Ik vecht er niet meer tegen, maar geef het over. Ik bid je voor die momenten toe: Kracht van de heilige Geest. Jouw Trooster, Jouw Advocaat is de Geest van God.

'GOUD (ALS) VANOUDS'

Weer twee kostbare en opbouwende boodschappen. Eentje uit het "verre" verleden met inzichten die nog niets aan kracht hebben ingeboet. En eentje uit het zeer recente verleden met inzichten die soms wel eens een beetje onder het stof dreigen te geraken. Als je dingen al wat langer kent krijg je soms gewenning en vergeet je het bijzondere ervan. Dan lijkt geestelijke strijd wel eens heel veel plek in te nemen. Maar het is geen doel op zich. Het is een gevolg als je bij Jezus wilt horen, als je vanuit het koninkrijk Gods wilt leven.

[19740716-5199-Zr vd Brink-1Joh2:1-6-Kampweek Driebergen-2](#)

[20240602-4468-RonaldKemp-ef6:10-12,1sam14:1-15\(NBV\)-Jonathan en zijn wapendrager-Amersfoort](#) [Video](#)

WANDELEN DOOR HET OUDE TESTAMENT (17)

Naar de mp3 van de Bijbelstudie van 2003-10-22 door Cees Visser in de VEG 'Immanuël te Breda

Genesis 12:1-20

Een beknopte recapitulatie

Abram woont in Ur der Chaldeeën. Daar worden heel andere goden gediend dan God, de Schepper van hemel en aarde.

We hebben de vorige keer gezien dat God Abram uitkiest en

hem een bijzondere plaats en taak geeft. God roept Abram om voor Hem een volk te vormen, Gode ten eigendom. Om vader te worden van een heilig volk, dat zich aan God toewijdt. Om Abram en het volk dat uit hem gaat voortkomen, in te zetten tot zegen en behoud voor alle volken.

Daarbij is het begrip 'uitverkiezing' aan de orde gekomen en vanuit het Oude en Nieuwe Testament belicht. Daar gaan we nu op door.

Een drievoudig verlaten en een drievoudige belofte

In Genesis 12:1-2 staat: **De Here nu zei tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn.**

Abram wordt opgeroepen zijn land, zijn maagschap en zijn vaders huis te verlaten. Een drievoudig verlaten dus: je geboorteland, je hele familie en je vaderlijk huis. God geeft daarbij ook een drievoudige belofte: Ik geef jou een nieuw land, Ik maak jou tot een groot volk en Ik maak jou tot een zegen voor alle volken.

Bij het verlaten van je vaders huis, je familie en je land kom je er ogenschijnlijk helemaal 'alleen' voor te staan. Maar het heeft zegen tot gevolg: God belooft hem een nieuw land, God belooft hem tot een groot volk te maken, God belooft hem rijk te zegenen én tot zegen te stellen.

Het zichtbare is concreet, het onzichtbare nog niet

Dat verlaten van land, familie en huis is concreet *zichtbaar*. Maar van die drievoudige belofte is op dat moment nog *niets* te zien. Een nieuw land... welk land? Onbekend, het land dat ik je wijzen zal... Dan moet je wel op weg gaan. Ik zal je maken tot een groot volk... hoe dan? Mijn vrouw is onvruchtbaar. Ik zal je stellen tot een zegen... Dat moet je dan maar afwachten.

Je land verlaten is concreet, je familie en je ouderlijk huis verlaten eveneens. Verlaat dus wat je ziet en kies voor wat je nog niet ziet: een nieuw land, een groot volk en rijke zegen. *Stel het onzichtbare boven het zichtbare, Abram! Stel het toekomstige boven het heden.*

Geloof in God; Hij roept je

Dit is herkenbaar. Als God je uitnodigt om zijn weg te gaan, krijg je met deze dingen te maken. *Heel vaak moet je dan verlaten wat je ziet en je aandacht vestigen op wat je nog niet ziet. Je moet het zichtbare dan ondergeschikt maken aan het onzichtbare.* Je moet dat onzichtbare erboven stellen. En het toekomstige *bepalend* laten worden voor het heden, terwijl het daar nog niet mee overeenstemt.

Hoe kom je zover? Daar heb je geloof voor nodig. Dan moet je geloven in Hem die je roept. Geloven in Hem die jou die belofte voor ogen stelt. Je moet dan een *diep vertrouwen* hebben in Hem die tot je spreekt. Dat geloof, dat vertrouwen dient dan gegrond te zijn in liefde, want alleen dan kun je gehoorzamen. Alleen dan kun je ingaan op die oproep, kun je het zichtbare achter je laten en je richten op het onzichtbare. Kún je verlaten, kún je ingaan op beloften. Een les voor ons allemaal.

Abram stelt zich beschikbaar voor God

Abram gaat in op het roepen van zijn God. Hij stelt zich beschikbaar voor God en daardoor wordt hij de aartsvader van een geheel nieuw volk. Aartsvader. Wat betekent dat? Dat 'aarts' met een 't' betekent: de eerste, het hoofd, de oudste, de voornaamste. Dus niet de 'vader van de aarde', aardsvader met een 'd'. Maar aartsvader met een 't'. Dat moet dan nog gebeuren, want Abram is op dat moment alleen nog maar met Sarai. God zegt: Jij wordt stamvader, de eerste vader, de voornaamste vader, van dat hele volk. Uit jou zal een volk voortkomen mij ten eigendom. Omdat Abram ingaat op dat roepen van God, zich beschikbaar stelt, zijn God vertrouwt en gelooft, en doet wat Hij vraagt, gaat er een nieuwe fase in de heilsgeschiedenis in.

Stel dat Abram het niet had gedaan? Dan had God moeten wachten en uit moeten zien naar iemand anders. Dan had zijn plan vertraging opgelopen. Met Abram kan God verder.

Abram trekt uit Babel; wie gaan er mee?

Abram trekt weg uit zijn geboorteland, uit Ur der Chaldeeën, een gebied 200 km ten zuiden van Babel, de stad waar die toren van Babel gebouwd is. Een gebied vol afgoderij. Daar woont hij. Hij mag dat gebied verlaten.

Verlaat hij zijn land? Ja. Hij gaat weg uit Ur. Verlaat hij zijn familie? Voor het grootste deel. Zijn neef Lot gaat met hem mee. Lot is de zoon van zijn overleden broer Haran. Wellicht heeft Abram zich 'het lot van Lot' aangetrokken. Niet alleen Lot gaat mee, ook zijn vader Terach gaat mee. We lezen dat in Genesis 11:31: ***En Terach nam zijn zoon Abram en Lot, de zoon van Haran, zijn kleinzoon, en Sarai, zijn schoondochter, de vrouw van zijn zoon Abram; en hij deed hen wegtrekken uit Ur der Chaldeeën om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen te Haran en bleven daar.***

Op weg naar Haran

Terach lijkt hier het initiatief te nemen. Dat is 'typerend' voor die tijd: zolang de vader leeft, heeft hij zijn plaats en positie in het gezin, krijgt hij de eer, en wordt het gezag van vader in het gezin gerespecteerd. Hoewel Abram wordt geroepen en Terach met hem meegaat, zegt de geschiedschrijver dat Terach weggaat en Abram meeneemt. Waarschijnlijk is ook

zijn broer Nachor meegegaan als Abram vanuit Ur naar het noorden trekt. Als zij op die reis in Haran aankomen, blijft Nachor daar wonen. Daar ontstaat familie van Abram, het nageslacht van zijn broer Nachor: Betuël, Laban en Rebekka. Als vele jaren later Izaäk een vrouw nodig heeft, stuurt Abram zijn knecht Eliëzer naar Haran: daar woont familie.

Hoe komt die stad Haran aan zijn naam? Terach noemt die stad naar zijn overleden zoon. Heel vaak worden steden in die tijd genoemd naar een zoon, een dochter, naar mensen.

Haran ligt ca. 800 km ten noorden van Ur, op de grens van het huidige Syrië en Turkije. Die reis wordt afgelegd met schapen en runderen. Het duurt dus lang voordat Abram in Haran aankomt.

Het lijkt alsof Abram op deze reis richting Kanaän gaat, maar weet hij op dat moment al welke kant hij op moet? De geschiedschrijver weet dat Abram in Kanaän terecht gaat komen; hij beschrijft het alsof het een rechtstreekse reis is. Maar in Hebrreeën 11:8 staat: ***Door het geloof is Abram, toen hij geroepen werd, in gehoorzaamheid getrokken naar een plaats, die hij ter erfenis zou ontvangen, en hij vertrok, zonder te weten waar hij komen zou.***

In Haran blijft het reisgezelschap geruime tijd wonen. Daar hebben ze het goed. Maar wat gebeurt er in Haran? Daar sterft Terach. Vader Terach kan dus niet mee naar het land dat God aan Abram belooft. Wat zou daar een reden van kunnen zijn? In Jozua 24:2 staat: ***En Jozua zei tot het gehele volk: Zo zegt de Here, de God van Israël: aan de overzijde der Rivier hebben oudtijds uw vaders gewoond, Terach, de vader van Abram en de vader van Nachor, en zij hebben andere goden gediend. Maar ik nam uw vader Abram van de overzijde der Rivier, en leidde hem door het gehele land Kanaän; ik maakte zijn nakomelingschap talrijk en schonk hem Isaak.***

Pas als je met het oude breekt, kun je het nieuwe ingaan

Terach en Nachor zijn op *aarde* wel meegegaan met Abram, maar zij hebben in de *hemel*, in *geestelijke* zin, niet gebroken met de afgoden uit Ur; die nemen ze mee. Terach bedrijft in Haran nog steeds afgodendienst en Abram zit 'erbij'. Daar moet hij van loskomen. Terach breekt niet met de afgoden, hij houdt ze vast. En dat gaat nooit goed. *Hoever je ook meegaat met de geroepene, met de uitverkorene, als je niet breekt met het oude, kun je het nieuwe niet binnengaan.*

Een les voor ieder van ons. Als je mee wilt optrekken met dé uitverkorene, met dé geroepene, Jezus Christus, kom je alleen in het 'land' waar Hij je wil brengen, als je het 'oude' achterlaat, als je werkelijk breekt met het geestelijke 'land' waarin je hebt gewoond.

Terach komt Haran niet meer uit. Abram gaat wél verder. Wanneer gaat Abram verder? Als zijn vader is overleden? Hoe

zit dat? Genesis 12:4 zegt: *Toen ging Abram, zoals de Here tot hem gesproken had, en Lot ging met hem; en Abram was vijfenzeventig jaar oud, toen hij uit Haran trok.*

In Haran trekt Abram verder uit

Abram is 75 jaar als hij wegtrekt uit Haran. Dan heeft hij daar lang gewoond. We lezen in Genesis 11:26: *Toen Terach zeventig jaar geleefd had, verwekte hij Abram, Nachor en Haran.* En in Genesis 11:32: *En de dagen van Terach waren tweehonderd vijf jaar, en Terach stierf te Haran.*

Abram wordt geboren als Terach 70 jaar is. Als Abram 75 jaar is, is Terach 145 jaar. Op het moment dat Abram uit Haran wegtrekt, is zijn vader dus 145. Zijn vader is 205 geworden. Abram is dus 60 jaar vóór het sterven van Terach uit Haran vertrokken. Heeft Abram zijn vaders huis verlaten? Ja, zeker. Maar dat is niet in Ur gebeurd, maar in Haran. Daar trekt hij verder uit.

Abram verlaat Ur, zijn landstreek, en een groot deel van zijn familie. In Haran komt het vervolg: daar trekt hij bij zijn vader vandaan. Terach gaat niet mee. Hij blijft in Haran en sterft daar 60 jaar later. Dat de geschiedschrijver de dood van Terach beschrijft vóór het moment dat Abram uit Haran wegtrekt, is niet chronologisch, maar waarschijnlijk om het verhaal af te maken. Je moet dus even rekenen, om te weten hoe het zit.

Tweemaal geroepen

Nu zou je op grond van Genesis 12 kunnen vragen: wordt Abram dan pas in Haran geroepen? De *roeping* van Abram staat in 12:1; het *wegtrekken* uit Haran in 12:4. Je moet altijd Schrift met Schrift vergelijken:

- Genesis 15:7 - *En Hij zei tot hem: Ik ben de Here, die u uit Ur der Chaldeeën heb geleid om u dit land in bezit te geven.*
- Nehemia 9:7 - *Gij toch zijt de HERE, de God, die Abram verkoren, hem uit Ur der Chaldeeën geleid en hem de naam Abraham gegeven hebt.*
- Handelingen 7:2 - *En hij zei: Gij, mannen broeders en vaders, hoort toe. De God der heerlijkheid is verschenen aan onze vader Abram, toen hij nog in Mesopotamië was, voordat hij in Haran ging wonen, en Hij zei tot hem: Verlaat uw land en uw bloedverwanten en kom herwaarts naar het land, dat Ik u wijzen zal. Toen vertrok hij uit het land der Chaldeeën en vestigde zich in Haran. En nadat zijn vader gestorven was, bracht Hij hem vandaar over naar dit land, waar gij nu woont.*

Is Terach dan toch gestorven vóórdat Abram wegtrok? Ik heb er allerlei commentaren op nageslagen. Iedereen ziet het 'conflict'; niemand kan het oplossen. Eén ding is duidelijk,

daar zijn de commentaren wel eenstemmig in: naar alle waarschijnlijkheid heeft God Abram twee keer geroepen. Eerst in Ur, en later nóg een keer in Haran. Waarom? Om ook dat *laatste* deel van zijn roeping in te vullen, om zijn vaders huis daadwerkelijk te verlaten en dat nieuwe land van de belofte ook werkelijk in te gaan. Ik vind het aannemelijk dat God je twee keer roept: als een herinnering en aanscherping van je eerdere roeping. Noodzakelijk om de *volledige* belofte in je leven te kunnen vervullen.

Roeping in fasen

Je ziet dit vaker gebeuren in de heilsgeschiedenis. Als God mensen roept, reageren ze niet altijd volmondig en volledig. Als God Mozes roept, moet er heel wat gezegd worden en nogmaals gezegd worden, voordat Mozes gaat. Als God Jona roept, gaat hij een heel andere kant op. God moet nóg een keer roepen: naar Ninevé Jona! Als Jezus Johannes en Petrus roept, gaan ze Hem volgen. Een jaar later vindt die wonderbare visvangst plaats en pas dan verlaten ze alles en volgen ze Jezus volledig. Het gaat in fasen. De roeping *is* er. Die roeping wordt later 'verdiept' om volledig te worden. Als het volk na de ballingschap in Babel mag terugkeren naar Jeruzalem, gaat er in eerste instantie maar een deel van het volk terug. Een aantal jaren later gaat nog eens een deel. Voordat Petrus in Handelingen 10 naar een heiden toegaat om daar het woord van God te brengen, heeft God drie keer een visioen nodig en ook nog een woord. Pas dán gaat Petrus mee. Paulus en Barnabas worden in Handelingen 13 vanuit Antiochië uitgezegend: zij gaan zending bedrijven. Dat wordt duidelijk herkend door Paulus en Barnabas en degenen die daar aanwezig zijn. Op zijn eerste reizen gaat Paulus niet verder dan Kreta en Klein-Azië. Pas op de derde zendingsreis hoort hij '*Kom over en help ons*', en gaat hij Europa binnen. Een verdergaande roeping gebaseerd op die eerste roeping: een dóórgaand spreken van God.

Je ziet het vaak in de Bijbel terugkomen dat God mensen roept en nogmaals roept: dieper en verder. Wat een geduld komt daarin naar voren. God zegt niet: Ik heb het je toch gezegd, zoek het verder maar uit. Nee, God komt terug, laat het je nóg een keer zien. Dít heb je al achtergelaten, maar trek nu ook dááruit weg.

Je kunt dit ook in eigen leven ervaren. Hoe vaak is het niet dat de Heer je herinnert aan iets dat je eigenlijk al weet, maar waar je dan verdere invulling aan mag geven. Prachtig! Wat een liefde heeft God voor mensen. Abram wordt eraan herinnerd: je mag het beloofde land nu werkelijk ingaan!

God belooft en Abram gelooft

En Abram doet het. Hij staat er dan wel 'alleen' voor. Geen bescherming meer van mensen die om hem heen staan. Familie, vader, broers... ze zijn er niet meer. Hij reist naar een onbekend land. Hij gaat omdat God het zegt. Alleen met een

belofte, op grond van 'kaal' geloof. Er is op dat moment nog helemaal niets: geen land, geen nageslacht, geen zegen voor alle volken. En dan tóch verder gaan. Op 'kaal' geloof, maar wel een 'kwaliteitsgeloof'. Geloof in het spreken van God. Geloof in de God die leeft! Te midden van al die goden die zijn familie en de mensen rondom hem dienen. Abram geeft zich helemaal over aan God, vertrouwt zich aan Hem toe. Je zou kunnen zeggen: *God belooft, Abram gelooft*. Wat een band, wat een vertrouwensband. Terecht wordt Abram de vriend van God genoemd. Je vindt dat in:

- 2 Kronieken 20:7 - *Zijt Gij niet onze God, die voor het aangezicht van uw volk Israël verdreven hebt de inwoners van dit land en dit voor altijd hebt gegeven aan het nakroost van Abram, uw vriend?*
- Jesaja 41:8 - *Maar gij, Israël, mijn knecht, Jakob, die Ik verkoren heb, nakroost van mijn vriend Abram.*
- Jacobus 2:23 - *en het Schriftwoord werd vervuld, dat zegt: Abram geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend, en hij werd een vriend van God genoemd.*

Abram blijft geloven. Je zou zeggen: tegen alle hoop in. Zo vertalen ze dat in Romeinen 4:18. Hij is met recht de vader van de gelovigen, een voorbeeld voor alle gelovigen in het Oude en Nieuwe verbond. Hij dóet het, hij gaat, op geloof, puur geloof.

Abram komt in Kanaän en trekt naar Sichem

Abram trekt vanuit Haran in het noorden naar het zuiden en Lot gaat met hem mee. Zo komt hij in een land dat 'Kanaän' heet. Waarom heet dat land zo? Omdat daar Kanaänieten wonen. Hij trekt het hele land door en komt op een gegeven moment in Sichem. Dat ligt 'centraal' in het land. En daar verschijnt God hem opnieuw.

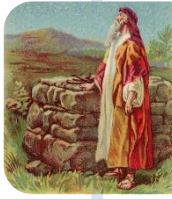
Genesis 12:7 - *Toen verscheen de Here aan Abram en zei: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde daar een altaar voor de Here, die hem verschenen was.*

Abram bevindt zich al een tijd in dit land, maar hij weet nog niet dat dit het door God beloofde land is. In Sichem zegt God dat *dit* het land is. Wat een vreugde dat God hem bevestigt in zijn geloof: Abram, je bent er, *dít* is het land dat Ik je nageslacht zal geven. Misschien heeft Abram gedacht: het zal een onbewoond land zijn, braakliggend. Nee, er wonen allemaal Kanaänieten, notabene nakomelingen van Cham! Misschien heeft hij gedacht: Ik word door God naar een land geleid zonder afgoderij. Nee, in vers 6 staat: *En Abram trok het land door tot de plek bij Sichem, tot de terebint More; en de Kanaänieten waren toen in het land.*

Wat is dat voor een terebint? Een boom, een heilige boom! Abram krijgt geen land zonder bewoners; de bewoners die er

zijn, zijn nog Chamieten ook. Hij krijgt geen land zonder afgoderij; bij de 'heilige' boom middenin dat land zegt God: Dit is het land dat Ik je geven zal.

Is dat het nu? Abram zegt het niet, hij bouwt een altaar voor de Heer. Hij dankt God alsof hij alle beloften al ontvangen heeft. Wat een geloof, wat een instelling. Zéker van je God, vól voltrouwen. Herken je het?

Vestigt Abram zich meteen in Sichem? Nee, hij trekt verder naar het zuiden en komt op een plaats die later Betel wordt genoemd. En daar bouwt hij ook een altaar.

Genesis 12:8 - *Toen brak hij vandaar op naar het gebergte ten oosten van Betel, en hij spande zijn tent, met Betel tegen het westen en Ai tegen het oosten, en hij bouwde daar een altaar voor de Here en riep de naam des Heren aan.*

Abram bouwt altaren om de Heer aan te roepen

Waar hebben we dat eerder gezien? Bij Set. Vanaf toen riep men de naam des Heren aan, hebben we gelezen. Dat doet Abram hier ook, met zijn vrouw en zijn neef Lot. Ik denk dat hij de herders en de knechten ook heeft uitgenodigd. Hij gaat in het openbaar de Heer aanroepen voor het oog en oor van de Kanaänieten. En dan gaat hij nog *verder* naar het zuiden, Waarom? Ik denk om ook *daar* een altaar te bouwen en zo de naam des Heren in het hele land aan te roepen, om zo het land te 'claimen' voor zijn Heer, de vervulling van de belofte te claimen. Ik denk dat dit een *geestelijk* bezigzijn is geweest van Abram. Hij wil de naam van God uitroepen over het land, en samenkomsten houden, waarin iedereen welkom is...

Heeft Abram ooit een *vaste* plaats gevonden in Kanaän? Nee, nooit. Hij heeft er zijn leven lang in rondgetrokken. De enige bouwwerken van Abram in Kanaän zijn de altaren geweest. En het enige stukje grond dat Abram in zijn leven verkregen heeft, is een graf, de spelonk van Machpela.

Je leven lang op weg zijn naar de vervulling van Gods belofte. In een land terechtkomen dat je beloofd is, weten dat het aan je nageslacht gegeven wordt, en dan niet meer bereiken dan een paar altaren bouwen en één spelonk bezitten. Je zou zeggen: wat een pover resultaat! Helemaal niet. Het is de basis voor het ontstaan van een heel volk.

Beproeving op Abrams pad: hongersnood

Krijgt Abram 'rust' in het zuiden? Nee. Kan hij eindelijk gaan 'genieten' van Gods beloften? Nee, hij komt daar niet eens toe aan het bouwen van een altaar. Er komt hongersnood, zegt Genesis 12:10. Wat een beproeving van het geloof van deze man! Daar heeft God toch niet over gesproken? Nee, maar het is er wél. Hij krijgt geen rust om te genieten. En nog steeds ligt daar die onvervulde belofte.

Abram daalt af: in twee werelden

Wat gaat Abram doen? Hij gaat het land uit: hij trekt naar Egypte. Daar is geen honger, daar is brood. *Doet hij dat op aanwijzing van God? Het wordt niet vermeld.* In de Canisiusvertaling staat: Abram zakt af. In de Leidse vertaling: hij daalt af. In de grondtekst staat een werkwoord dat omlaaggaan, afdalen, neerkomen, aflopen, neerzinken betekent. Als Abram enige tijd later weer wegtrekt uit Egypte (Gen.13:1) staat er een werkwoord dat optrekken, opgaan, bestijgen, beklimmen betekent! Hier is *meer* aan de hand. Abram daalt af naar Egypte. Geografisch is dat juist: je moet een stukje naar beneden. *Maar ik denk dat hij in de geestelijke wereld ook 'afzakt'. Dat hij beneden het niveau van zijn geloof terechtkomt. Hij verzint zelf een oplossing voor het probleem dat zich aandient.* Er staat dat hij als 'vreemdeling' gaat. Hij vestigt zich niet in Egypte, maar gaat er wel heen. Bedenklijk.

Een nieuw probleem

En wat gebeurt er je als je zelf oplossingen verzint? Dan krijg je nieuwe problemen. Je hebt dan wel een oplossing: je hebt brood. Maar er komt dan een ander probleem naar je toe: een dreiging met de dood. Abram heeft een mooie vrouw en het is de gewoonte in Egypte dat Farao de mooie vrouwen van vreemdelingen 'inlijft' voor zijn harem. De man, broer of vader krijgt dan prachtige geschenken. Mocht de vrouw getrouwd zijn, dan wordt de echtgenoot gedood. Dat hoort Abram als hij afdaalt naar Egypte. Er is dreiging van de dood.

Een leugen om bestwil

En dan gaat hij dóór met het verzinnen van oplossingen. Hij bedenkt een leugentje, een leugentje om bestwil. Sarai moet zeggen dat ze zijn zus is. Dan blijft hij leven en krijgt hij nog geschenken ook. En Sarai dan? Dit gaat niet goed...

Genesis 12:14 - Zodra Abram Egypte binnentrok, zagen de Egyptenaren, dat de vrouw zeer schoon was; en toen de vorsten van Farao haar zagen, roemden zij haar bij Farao, zodat de vrouw naar het huis van Farao gehaald werd. En hij deed Abram wél om harentwil, zodat hij schapen, runderen, ezels, slaven, slavinnen, ezellinnen en kamelen ontving.

Wat heb je daar nu aan als je je vrouw kwijt raakt? Want Sarai maakt deel uit van de belofte: uit *haar* zou nageslacht voortkomen. Abram staat zijn vrouw af, alsof het zijn zus is, en krijgt er een paar kamelen en ezels voor terug. Hij laat de vervulling van Gods belofte aan een zijde draadje bungelen. Hoe kun je zonder je vrouw Sarai een zoon krijgen? Wat heb je aan dat brood als de dood dreigt? Abram gaat in de fout, maar God blijft goed.

Gods goede hand blijft over Sarai

Zou Sarai - eenmaal in die harem van Farao - in geloof vastgehouden hebben aan Gods belofte? Zou zij zo vast op God hebben vertrouwd dat het in de geestelijke wereld ging 'knetteren'? Ik denk dat zij daar wel degelijk een 'aandeel' in heeft gehad. Sarai valt onder Gods belofte. God beschermt haar, zijn hand blijft over haar, terwijl de vijand met de situatie aan de haal wil gaan. Hij wil Sarai 'onklaar' maken om aartsmoeder te worden van het volk van God. Maar de vijand loopt zich te pletter. Hij krijgt Sarai niet waar hij haar wil hebben. Waar ketst het op af? Op de Farao. In vers 17 staat: *Maar de Here sloeg Farao met zware plagen, evenals zijn huis, ter oorzaak van Sarai, de vrouw van Abram.*

Wat de vijand ten kwade van Sarai heeft bedacht, keert zich ten kwade tegen het huis van Farao. Hij merkt het ongewone in die situatie op, waarna Sarai hem de waarheid vertelt.

De rol van Farao

De Farao van Egypte handelt goed en rechtvaardig, hoewel hij een ongelovige is. Hij brengt Sarai terug naar Abram en doet Abram uitgeleide. Vers 18: *Toen riep Farao Abram en zei: Wat hebt gij mij daar aangedaan? Waarom hebt gij mij niet meegedeeld, dat zij uw vrouw is? Waarom hebt gij gezegd: Zij is mijn zuster, zodat ik haar mij tot vrouw genomen heb? En nu, ziehier uw vrouw, neem haar en ga heen. En Farao gaf enige mannen omtrent hem opdracht, en zij deden hem, zijn vrouw en al wat hij bezat, uitgeleide.*

Er is Sarai niets overkomen. Abram en Sarai vertrekken uit Egypte met méér dan waarmee ze gekomen zijn. Ik geloof dat ze voldoende brood hebben meegekregen, om de eerste nood te lenigen. Tot dat geschenk van 'slaven en slavinnen' zal waarschijnlijk Hagar hebben behoord. We komen haar later in het verhaal tegen.

Hoe zou Abram zich gevoeld hebben als Farao hem op deze dingen aanspreekt, de waarheid omtrent Sarai op tafel komt, en hij inziet wat hij heeft gedaan? Zou hij vergeving hebben gevraagd aan God? Ik denk het wel. En aan zijn eigen vrouw? Het wordt niet vermeld.

Abram herpakt zich

Het is in ieder geval duidelijk dat Abram 'opstaat'. Hij is gevallen maar gaat door in het geloof dat hem zo kenmerkt. Abram pakt de draad weer op. Hij is niet zijn geloof kwijt, hij mag doorgaan in het geloof. Nog steeds noemt God hem zijn vriend. God schrijft Abram niet af na deze valpartij, maar gaat met hem door. Abram mag optrekken naar Kanaän, en daarmee ook geestelijk weer opklimmen naar het door God beloofde land. Hij verheft zich en komt terug op het terrein waar hij hoort. Hij herstelt zich in geloof en richt opnieuw zijn vertrouwen op God.

Een voorbeeld voor ons

Ik denk dat deze situatie voor ons tot voorbeeld mag dienen. Ga niet zélf een oplossing bedenken als er zich een probleem aandient. Treed juist dan in heilzaam overleg met God. *Blijf je richten op zijn belofte!* En ook al zou je wat zijn afgeleden, ook al zou je wat zijn afgedaald, besef het, bezin je, vraag vergeving, herpak je en klim weer op. Trek je op aan je Heer en God, klim hogerop, kom weer op het niveau van Jezus Christus, waar je een plaats hebt gekregen en mag wandelen waardig je roeping. Denk niet: ik heb het verprutst. God is vol geduld en vol van liefde. Hij wil zijn belofte aan jou vervullen. Hij heeft je geroepen. Hij wil het waarmaken, dwars door alles heen. Geweldig, wat een God! Zijn de moeilijkheden nu voor Abram voorbij? Nee, die gaan door in hoofdstuk 13 (*wordt vervolgd*).

LIEDEREN om te luisteren

Door Henk Verbeek

Op de Bijbelkring van afgelopen woensdag werd gevraagd wat wij dachten over Kol. 3:1-4. Het is vooral het zoeken van de dingen die 'boven' zijn. Dat 'zoeken' komen we ook tegen in [lied 131](#) (God heeft alle mensen lief), [lied 194](#) (Juichend getuigen, zingend belijden) en in [lied 198](#) (Welzalig hij die God vertrouwt). Vers 4 is een mooie belofte: *'Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zal ook jij met Hem verschijnen in heerlijkheid.'* Dan volgt de vraag: 'Begint Hij al in mij te verschijnen?' Ook daarvan hebben we een lied (opgenomen in een gewone bijeenkomst) n.l. [lied 240](#) (Als Jezus in ons verschijnt).

WAT LEER JE VAN HET VERHAAL VAN IZAAK? (2)

Lessen van de aartsvaders toegepast voor je eigen leven (5)

Naar de boodschap van 05-11-2023 in VEG 'De Ark' te Alphen a/d Rijn

Door Toon van den Hoorn

Genesis 25:19-28

Inleidend

Isaäk, aartsvader met een afwijking. Toch ook wel weer een vertroosting dat de Heer werkt door mensen met afwijkingen heen. Anders moet je eerst helemaal geen afwijkingen meer hebben... Dat was de aanzet de vorige keer. Daar gaan we nu mee verder. Even inleidend: wat weinig mensen opvalt, is dat je een soort

kopieverhalen krijgt. Namelijk die gekopieerd zijn van het verhaal van Abraham. Dus eigenlijk doet Isaäk zijn vader na.

'Er gebeurt honger' en Isaäk trekt naar Gerar

En dan horen we ineens aan het begin van Genesis 26 (letterlijk): *"Er geschiedt honger in dat land."* Er geschiedt honger. De meeste vertalingen vertalen 'hongersnood'. Maar dit staat er. En wat doet Isaäk dan? Dan gaat hij weg uit zijn land. Ik denk eigenlijk dat je dat nooit moet doen. In Genesis 26:1 staat hij gaat naar Gerar, een plaatsnaam zou je zeggen, maar daar zit het woord *ger* in, dat is: vreemdeling. Dus dat je als een vreemdeling gaat verblijven in dat land. Wat is dat voor land waar Gerar ligt? Dat is het land van de Filistijnen, in de Gazastrook. En daar ging Abraham ook heen. Maar het was de tweede keer, de tweede hongersnood. De eerste keer ging hij naar Egypte en Abraham begreep van God dat hij dat niet meer moest doen. En nu ging hij weer zijn land uit, dan maar tot Gerar.

Een kopie van het verhaal van Abraham

En de Heer verschijnt aan Isaäk en Hij zegt: *"daal niet verder af naar Egypte"*. Hier heb je een eerste kopietje, dat is wel duidelijk.

Dan, als de mannen in Gerar vragen stellen over zijn vrouw, wat zegt Isaäk dan? Hij doet dat zonder overleg met zijn vrouw, dat zegt ook iets over zijn afwijking. Dan zegt Isaäk Rebekka is mijn zus, en je weet: het is dit keer niet zijn halfzus. Want, denkt hij, ze zouden me hier weleens kunnen vermoorden om Rebekka, omdat ze zo mooi is. Ik vind het heel leuk dat er *tov* staat, dat betekent goed. Dat was de tweede kopie. De derde kopie is de geschiedenis van de bronputten. In Genesis 26:15 staat dat de Filistijnen komen en die stoppen al die bronputten dicht die Abraham's knechten groeven.

Laat je putten niet met aarde vullen

Hoe doen ze dat? Ze vullen die putten met aarde. Dus als je het persoonlijk maakt, dan kun je een bron dicht laten maken door de Filistijnen als je niet oplet en die vullen die bronputten met aardse zaken: "dit is gezegd, dat is gebeurd, dat is gedaan." Daar kun je je leven lang mee aan de gang... Dan komen die putten niet meer open als je dat niet door hebt. Dus zorg dat die openblijven. Wat doet Isaäk dan? Hij graaft die bronputten weer open. Hij geeft ze de namen, dezelfde namen als Abraham ze gaf. Nergens staat hoe hij en Isaäk die putten noemden.

Dus Isaäk doet eigenlijk in veel dingen zijn vader na. Hij zou ook graag nog steeds 'bij pappa op schoot zitten'. Maar dat na doen op zich, is dat verkeerd? Hij volgt zijn hemelse Vader na. Hij gelooft in de levende God. Hij gelooft in wat God hem belooft. En wat belooft God hem?

Genesis 26:3:

Vestig je als vreemdeling in dit land, Ik zal je terzijde staan en je zegenen: Ik zal dit hele gebied aan jou en je nakomelingen geven en zo de eed gestand doen die Ik je vader Abraham heb gezworen. Ik zal je zo veel nakomelingen geven als er sterren aan de hemel zijn en dit hele gebied aan hen geven, en dankzij jouw nakomelingen zullen alle volken op aarde zich gezegend noemen. Want Abraham heeft naar Mij geluisterd en zich gehouden aan wat Ik hem opdroeg, aan mijn geboden, voorschriften en regels.' Dus bleef Isaäk in Gerar wonen.

Dus Isaäk weet, al dit goede zal verder gaan op mijn zoon. Maar hoeveel zonen komen er straks? Twee. En dat wordt voor Isaäk een dingetje. Maar ondanks alles gaat dat grote volk er komen. Een menigte van mensen, niet te tellen. Zij komen te staan voor de troon van God. Lees maar in Openbaring.

En nu Genesis 25:19-28, het tekstgedeelte voor vanmorgen: *Dit is de geschiedenis van Abrahams zoon Isaäk en zijn nakomelingen. Isaäk, de zoon die Abraham verwekt had, Owas veertig jaar toen hij trouwde met Rebekka, die een dochter was van de Arameeër Betuel uit Paddan-Aram en een zus van de Arameeër Laban. Omdat Rebekka onvruchtbaar bleek, bad Isaäk vurig voor haar tot de HEER, en de HEER verhoorde zijn gebed: Rebekka, zijn vrouw, werd zwanger. De kinderen in haar lichaam botsten hard tegen elkaar. Als het zo gaat, dacht ze, wat staat mij dan te wachten? En ze ging bij de HEER te rade. De HEER zei tegen haar: 'Twee volken zijn er in je schoot, volken die uiteengaan nog voor je hebt gebaard. Het ene zal machtiger zijn dan het andere, de oudste zal de jongste dienen.' Toen de dag van de bevalling was gekomen, bracht zij inderdaad een tweeling ter wereld. Het kind dat het eerst tevoorschijn kwam was rossig en helemaal behaard, alsof het een haren mantel aanhad; ze noemden het Esau. Toen daarna zijn broer tevoorschijn kwam, hield die Esau bij de hiel beet; hij werd Jakob genoemd. Isaäk was zestig jaar toen zij geboren werden. Toen de jongens opgegroeid waren, werd Esau een uitstekend jager, iemand die altijd buiten was, terwijl Jakob een rustig man was, die het liefst bij de tenten bleef. Isaäk was zeer op Esau gesteld want hij at graag wildbraad, maar Rebekka hield meer van Jakob (meer staat er niet).*

Toledot= verwekking

In vers 19 staat: dit is de *toledot* van. Hier is dat vertaald met de geschiedenis, maar *toledot* betekent verwekking. Dit zijn de verwekkingen van Isaäk. Abraham verwekte Isaäk met de hulp van de levende God. Voor ons - denk ik - gaat het ook om geestelijke verwekkingen en die beginnen bij jezelf. Dat jezelf tot leven komt. Dat je zelf verder tot leven komt en anderen in 'de Ark' en buiten 'de Ark', tot leven roept ('De Ark' is de

naam van de VEG Alphen a/d Rijn en hun gebouw, red.). En dat met de hulp van de Heer vanuit je relatie met Hem.

De openbaring van de zonen van God

Dat doe je door Gods woorden, door de werking van Gods Geest en dan zie je: Gods zonen gaan openbaar komen. Dat heb je dan voor je! Van alles wat er door de wereld gaat en alles wat erover gezegd wordt. Het leidt zo af van waar het eigenlijk om gaat: *dat de zonen openbaar komen*. Als je Openbaring 12 leest, zie je: daar baart de vrouw de zoon en ze gaat door met het baren van zonen. Je kijkt naar elkaar, naar het goede in elkaar en daarbij sluit je aan. Dan is het oordeel ook ver te zoeken, het aardse oordeel, dat hoeft je dan niet meer toe te passen op de ander. Daarbij sluit je aan hier in de gemeente, bij de *toledot* van de gemeente.

Opsomming tot 'ze elkaar hebben'

Dan gaat de schrijver een opsomming geven. Isaäk is veertig jaar als hij Rebekka, de dochter van Betuël, de Arameër uit Padan-Aram, - de zuster van Laban de Arameër, voor zich tot vrouw neemt. Als hij trouwt met Rebekka. De schrijver doelt op het moment dat Rebekka bij Isaäk aankomt en je weet nog wat er gebeurde. Isaäk keek alleen maar naar beesten, en zij keek naar mensen, van schrik viel ze van haar kameel af. Isaäk zegt niks en brengt haar de tent van zijn moeder in en hij neemt haar en krijgt haar lief, in die volgorde.

De onvruchtbare Rebekka wordt zwanger na gebed

En dan zijn we twintig jaar verder bij vers 21: *"En Isaäk bidt tot de Heer staat daar, ten overstaan van zijn vrouw, want zij was onvruchtbaar."* En de Heer laat zich verbidden door hem en Rebecca wordt ook zwanger. Dus Isaäk en Rebecca hebben een feestje gevierd, ze zijn twintig jaar bij elkaar. Al 20 jaar geloven zij: God doet zijn belofte gestand! Dus hij bidt met zijn vrouw om nageslacht, om een zoon.

De twee zonen stoten tegen elkaar in haar binnenste

En de zonen stoten tegen elkaar in haar binnenste en zij zegt, letterlijk, "indien zo, waartoe dit ik". En ze gaat om de Heer te vragen. De vertaling maakt er iets van. Rebekka merkt dus in mijn binnenste stoten de zonen tegen elkaar en ze zegt: "waartoe dit ik". Dat is geen normale zin. Daar zit een hapering in en wat betekent dat in het Hebreeuws? Dat betekent emotie. Misschien wel twijfel. Rebecca wordt er dus onzeker onder.

Zoek net als Rebekka de Heer als er 'aanstoot' is

Sommigen denken wanhopig, wat is er toch aan de hand? Jij kunt ergens onzeker onder worden, bijvoorbeeld als broeders en zusters tegen elkaar stoten. En misschien nog niet voor het zichtbare, in het binnenste van de gemeente. En je merkt dat.

Er is nog een strijd aan de gang. Of als je je afvraagt, waarom gebeurt dit? Waarom moet dit mij overkomen?

Rebekka op 14 jarige leeftijd zo 'getransfereerd' naar Isaäk, wat doet zij? Zij gaat naar de Heer, zij zoekt de Heer en zij vraagt de Heer.

Een beeld van twee volken: Israël en Edom

En de Heer gaat tot haar spreken. Twee volken zijn in jouw buik. Twee volken zullen zich scheiden uit jouw binnenste. *De een zal sterker zijn dan de andere.* Veel zal minder dienen. Jakob (Israël) en Esau (Edom) komen straks in dezelfde situatie als Abraham en Lot. Het gaat hier om twee volken, twee gemeenten. De ene richt zich op aarde en de andere op de hemel. En die mensen richten zich op de hemel van God. Daarom worden zij gezegend in Christus, met alle hemelse zegeningen, zegt Efeziërs 1:3. Er zit dus een oorzaak achter.

De letterlijke vertaling is: "veel zal minder dienen"

"En veel zal minder dienen." De Staten- en Herziene Statenvertaling schrijft: *"De meerdere zal de mindere dienen."* De Frans-Joodse Chouraqui vertaalt: "le majeur servira le mineur". De Vulgata, dus de Latijnse vertaling van de Septuagint (dat is: het oude testament naar het Grieks vertaald): "et major minori serviet." De Naardense Bijbel vertaalt: *"de overvloedige zal dienstbaar zijn aan de geringere."* De andere vertalingen hebben allemaal: "de oudste zal de jongste dienen." Maar dat staat er niet. Dat wilde ik even laten zien. Dus de vertaling dekt de inhoud niet. En er zullen altijd mensen zijn die verwijzen naar Romeinen 9:12, maar ook daar staat letterlijk *"veel zal minder dienen"*. En in dat geval in het Grieks uiteraard.

Vanuit overvloed gaan dienen naar zij die het nodig hebben

God spreekt hier profetisch over Jacob. En ik dacht vanmorgen toen ik er mee bezig was toch ook wel over Esau. Hij zal in ieder geval veel moeten dienen, dienstbaar moeten zijn. Hij die overvloedig ontvangt van de Heer, die zal de arme, de behoeftige, de mens in verdrukking, dienen met zijn overvloed. Prachtig! En wie iets minder overvloedig ontvangt van de Heer die zal die ander dienen met zijn mindere overvloed. Zo wil de Heer werken in mijn en jouw leven. Jij mag overvloedig ontvangen. Jij mag overvloedig gezegend worden. Het zal steeds 'gekker' worden wat dat betreft, zo mooi!

Niet voor jezelf houden, maar vruchtbaar zijn naar de ander

Maar er is één ding: *dit moet je niet voor jezelf houden.* Wat wij hebben, wat wij weten... dit moet je niet voor jezelf houden. Hiermee moet je anderen dienen. En waarmee dien je dan? Met je liefhebben, met je geloven, met je leven, met je gaven, met je vrucht, met je hoop, met je verwachting.

Denk dus aan het leven dat de Heer jou geeft, waar je de ander mee kan dienen. Dat is vruchtbaar!

Rebekka baart een tweeling

En haar dagen zijn vol om te baren en zie, een tweeling in haar buik. Rebekka gaat baren en zie dit lijkt een verrassing. Maar is het een verrassing voor Rebekka? Ik denk het niet. Dus voor wie zou het wel een verrassing kunnen zijn? Voor Isaäk. En ik denk: heeft Rebekka het hem dan niet verteld? Of heeft Rebekka hem in bescherming genomen? Straks nog meer drukte en daar kon hij al niet zo tegen. Ik zeg niet dat dit een dogma is, ik zeg het om je te prikkelen, om er mee over na te denken. Nou, daar komen ze aan die kinderen. De eerste komt naar buiten. "Rossig van gelaat" vertalen sommigen, maar er staat gewoon "rossig". Rossig en met veel haar. Zij noemen hem Esau.

Terzijde: het tweeling-transfusie syndroom

Even iets over tweelingen - niet bijbels - maar gewoon even tussendoor. Tweelingen kunnen een gezamenlijke moederkoek hebben. Dan kan het voorkomen dat het ene kind meer voedsel krijgt dan het andere. En wat gebeurt daardoor? Daardoor groeit het ene kind meer en het andere kind blijft hulpeloos achter in de groei. Het ene krijgt een overvulling met bloed, dus het wordt rossig, en het kan ook extra behaard zijn. Dat noem je het tweeling-transfusie syndroom, waarvan akte. Waarom vertel ik je dit nou? Omdat wat je hier ziet erop lijkt of misschien wel zo is. Esau is rossig en harig en zij samen geven ze zijn naam: Esau. En wat betekent Esau? Harig.

"Hij die de hiel vasthoudt", wat wil dat zeggen?

Daarna komt zijn broer naar buiten, zijn hand *"vastpakkend de hiel van Esau"* (letterlijk) en hij noemt zijn naam Jacob. Hij. Maar eerst je broer bij de hiel vasthouden. Daar is in de hele christelijke geschiedenis van gemaakt 'hielenlichter', een slechterik. Hij houdt zijn broer bij de hiel vast als hij door het geboortekanaal heen moet. En voor mij betekent dit: hij zich verbindt met, dat hij vasthoudt aan, dat hij aansluiting zoekt bij die ander. Dat is mooi! Kun je gelijk geestelijk voor jezelf toepassen (hoef ik niet uit te leggen). *Dan ben je dus geen hielenlichter, maar een verbinder!* Voor mij is zijn naam geen negatieve naam. Het betekent letterlijk: *"hij die de hiel vasthoudt"*. Hij verbindt zich met zijn broer. dat is de intentie ook tijdens zijn leven, zullen we later nog zien.

Satan verstoort broederschap

Ook bij deze broers verstoort satan de broederschap. En dan dat hele opvallende, hij noemt zijn naam Jakob. Apart hè? Waar is Rebekka dan gebleven? Of heeft hij weer zoiets van: 'wam, die noemen we Jakob'. Er zijn mensen die leven zo, die

hebben een afwijking. Het is niet slecht allemaal hoor voor de helderheid, maar het is goed om het te onderkennen.

Een typering van Esau

Nou, die knapen worden groot en Esau wordt een mens kundig in de jacht, een mens van het veld. En Jakob wordt een volkomen mens die in tenten woont. Een beetje saai. Ze groeien dus op en dan gaan we de verschillen zien. Een verschil in hun manier van leven. Esau wordt een mens kundig in de jacht, hij wordt een jager. Jachten en jagen, dat lijkt op onze maatschappij zou ik bijna zeggen, gericht op jezelf. Dat moet gebeuren, dat moet morgen. Weinig rust, weinig tijd voor de Heer. En de Heer zit maar op zijn troon: Ik wacht wel even. Je moet tenslotte wel ergens kundig in zijn in deze tijd, anders hoor je er niet bij. En Esau wordt een mens van het veld. Het economische veld van die tijd. Het economische veld van onze tijd. Dat houdt in dat het wel iets moet opleveren, van welke kant je het ook bekijkt. Wat is dit voor iets, wat zit daar achter? *Dat is een andere geest die geen gemeente bouwt.* Zo zit het. Het moet wel iets opleveren. En het levert Esau zichtbaar gezien ook heel veel op. Hij is populair, dat is de jager, die dat goed kan. Hij is populair, zeker bij zijn vader Isaäk.

Een typering van Jakob

En wat staat er dan van Jakob? Jakob wordt een volkomen mens. Natuurlijk vertalen ze dit met "vroom mens". Net als bij Job. Maar er staat gewoon *tamim*, dus hij volhardt in zijn volkomenheid. En hier staat: hij wordt een volkomen mens. Dat is wat. Ja, je kunt aardig wat op hem aanmerken, maar dit gaat het niet worden. Daar heb je ook wat aan voor jezelf, dat hoeft ik verder niet te spiegelen naar jezelf toe. Jakob wordt dus niet een mens van het veld. Hij jaagt niet, hij lijkt erg saai. Hij gaat nooit uit. Hij zit maar binnen. Hij woont in tenten en daar blijft hij ook, in de tent van de levende God, in de tenten van Rebekka en Isaäk.

Twee manieren van liefhebben

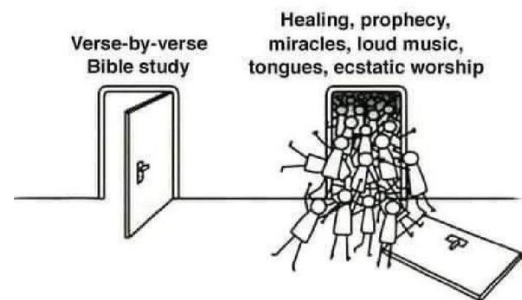
En Isaäk heeft Esau lief want *"jachtbuit is naar zijn mond"* staat er letterlijk, 'spekkie voor zijn bekkie' zou je zeggen. Maar Rebekka heeft Jacob lief. Wat hoor je hier? Twee manieren van liefhebben. De oorzaak van de eerste keer staat het erbij en bij de tweede staat niets. Als je goed leest is dat dan voorwaardelijke liefde en onvoorwaardelijke liefde. Isaäk heeft lief omdat "jachtbuit is naar zijn mond". Wat is voor hem dus heel belangrijk, dat hoort bij zijn afwijking: eten. Bij Rebecca zien we onvoorwaardelijk liefhebben. Wat er ook gebeurt, die liefde blijft. Dat ga je ook zien.

De les voor ons: zet het om in je leven!

Neem er iets van mee, pik er iets van op in je 'eigen hemel', werk het uit in je leven! Geen zwaar programma, maar je

komt het tegen in je leven. Je komt goede dingen tegen en je komt ook dingen tegen die lijken op wat je in dit verhaal hoort. Ik zeg niet dat je alles gelijk weg krijgt, maar je komt er wel anders door in het leven te staan. Vol dankbaarheid naar de Heer toe, vol liefde voor alles wat van Hem zich verder zal gaan openbaren! *(wordt vervolgd met Jakob in het septembernummer van Hoger-Op).*

HERKENBAAR?

LEER HEM KENNEN (11)

BLIJVENDE WONING

Door Christiana van de Velde

In het bijbelboek Efeziërs hoofdstuk 3 vers 17 staat:

"Dan kan uw hart door het geloof, DE BLIJVENDE WONING zijn van Christus." En in de Herziene Statenvertaling staat:

"Opdat Christus door het geloof in uw harten WOONT en u in de liefde geworteld en gefundeerd bent."

Nu daar wil ik het dus graag met u over hebben, over dat wonen, over het samen zijn met Hem.

Paulus zegt het ook in de brief aan de gelovigen in Kolossenzen 2 vers 6. Hij zegt daar: *"Als je nu Christus Jezus aanvaard hebt, WANDEL dan in Hem. Als Hij in je hart woont, leef dan samen met Hem."*

Als je op aards gebied iets hebt, wat doe je ermee?

Doe er iets mee, als je een racefiets koopt, doe er dan wat mee, als dat ding alleen in de schuur staat en je roept tegen iedereen ik heb zo'n prachtige race fiets, werkelijk het allerbeste merk, hij kostte een kapitaal, maar dan heb je ook wat.

In wezen heb je er niets aan, hij staat namelijk in je schuur.

Hij woont bij en in ons

Iemand kan bij je logeren, maar alleen een heel klein stukje in je geestelijk huis aanwezig zijn. Zoals iemand die op kamers bij je is, of bij je een nachtje in je 'bed and breakfast'-huis slaapt, zoals hier. Maar als iemand bij je WOONT en je neemt alles met hem door en je WANDELT met hem, dan gaat er wat gebeuren in jezelf.

God wandelde in de hof, in de avondkoelte en Hij wandelde niet alleen. Hij wandelde daar samen met Adam en Eva samen genietend van al het moois, samen gedachten delend, samen blij zijn met elkaar.

Als Hij in je hart een grote plaats inneemt, deel je gedachten dan met Hem en je zult ontdekken, van welke gedachten je hoop en zekerheid toeneemt en van welke gedachten je spanning, angst en wanhoop krijgt. Maar omdat je je gedachten met Hem deelt, kan Hij je ook helpen om die verkeerde gedachten weg te doen en je leren hoe je ook tegen die onmogelijke situatie aan kan kijken. Hoe je je los kunt maken van die wanhoop.

Wandelen met God

Abraham en Isaäk wandelden met God, God woonde eigenlijk bij hen, en je ziet dan ook dat hun leven geleid en beschermd werd. Zo zelfs dat God zich met de intiemste en belangrijkste zaken van de mens bezig hield, Hij zocht zelfs een vrouw voor Isaäk uit en Isaäk kreeg de vrouw van zijn hart.

Wandelen is gewoon doorgaan. Het is niet hard hollen en geen wedstrijd hebben. Wandelen is verder komen, in gesprek zijn, delen met elkaar. Wandelen is ook niet ver voor iemand uit lopen. Er zijn volken, waar de man voorop loopt en ja hoor, daarachter loopt dan de vrouw... Een contact, een gesprek, een samen delen, een samen genieten, een samen plannen maken is er dan niet bij.

Soms heb je weleens het gevoel hè, dat je er alleen voor staat, in je gezin, op je werk, in je vriendenkring. Maar je staat er nooit meer alleen voor als je wandelt met God. Als de Heer leeft in je hart en er een steeds grotere plaats in heeft. Als God bij je woont.

Krijgt Christus een steeds grotere plaats in je hart?

In onze uitgangstekst staat, dat Christus door GELOOF IN UW HARTEN WOONT. En doordat je in Hem gelooft, leef je met Hem, wandel je met Hem, mag Hij alle hoeken en gaten van je hart zien en samen met Hem mag je hart helemaal zo worden, zoals de Vader het bedoeld heeft. Je leeft samen, je woont samen.

Hoe krijgt Christus nu een steeds grotere plaats in je hart?

Nog eens het voorbeeld van die racefiets

Als ik het eenvoudige voorbeeld van die racefiets er weer bijpak. Heeft het te maken met hoeveel aandacht geef je aan je racefiets? Staat die daar op een mooi plekje? Ga je wel eens rijden en wat zijn dan de gevolgen? Gaan je ogen open voor de schoonheid van het buiten zijn? Neemt je conditie toe? Doe je leuke contacten op onderweg? Het resultaat zal dan vaak zijn dat je al weer een volgende datum wilt gaan prikken om weer een heerlijke tocht te maken.

Geworteld in Zijn liefde zijn

Zo is het met je wandel met God, met de plaats die Hij inneemt in je hart. Wandel je samen met Hem, heerlijk om Zijn gedachten te horen, samen te genieten. Zijn plannen te begrijpen, Zijn troost te ontvangen, Zijn bemoedelingen, Zijn liefde. Het is zo'n groot woord hè, ZIJN LIEFDE. Maar ga er van uit bij alles wat je doet en onderneemt: HIJ HOUDT VAN JE. In onze tekst staat, dat je geworteld zult zijn in Zijn Liefde. Dat is de enige manier om zelf ook die liefde te *ontwikkelen*.

Menselijke liefde raakt op

Want Gods liefde is toch vaak net iets anders dan onze menselijke liefde. Onze liefde is vaak begrensd. Tot zover en niet verder, nu is het genoeg. Nu kan ik niet meer. We hebben lief die ons liefhebben en kunnen best wat door de vingers zien.

Onerlijke en onrechtvaardige behandeling, wat dan?

Maar als je werkelijk opzij gezet wordt, als je werkelijk verkeerd beoordeeld wordt, als je werkelijk een hak wordt gezet? *Dan heb je Gods liefde nodig om staande te blijven, om toch je goddelijke vruchten te kunnen laten groeien.*

Onze wortels zijn in Hem uitgeslagen

Dat is het mooie van wortels, je verliest je eigenheid niet meer. Jij mag zijn wie jij bent. Het is heerlijk als je een veld hebt met allemaal dezelfde planten uit dezelfde wortels. Ze staan samen sterk tegen het onkruid, tegen de storm. Maar zelfs al ben je een klein veldje of zijn er maar enige enkelingen, je wortels zijn in Hem, die eeuwig is, die waarheid is, die zoveel leven in zich heeft, zodat jouw plantje, jouw wortels, droogte en overstroming aankan.

Jij mag het totaal unieke van God laten zien, van jezelf laten zien. Hoe dieper je wortels zitten, hoe sterker is je plant, hoe groter je plant wordt, hoe meer vruchten je plant voortbrengt. De plant wordt datgene wat de wortel in zich heeft. Er komt geen roos uit de wortel van een kastanjeboom. Een kind kan dit begrijpen, dat zou belachelijk zijn.

U en ik wij zijn geënt op de stronk Isaï, dat staat in het boek

Jesaja hoofdstuk 11 en ik wil jullie dit toch niet onthouden, dus ik schrijf ik het hier even neer:

“Een loot ontspruit aan de stronk van Isaï, een scheut bloeit op uit zijn wortels. Hij is vervuld van de Geest van de Heer, met de Geest die wijsheid geeft en inzicht, kracht voor een goed bestuur, kennis van goed en kwaad, ontzag voor de Heer” (Jesaja 11:1-3).

Geef de Heer de ruimte om te wonen in ons leven!

Dit slaat helemaal op Jezus, maar doordat wij ons geloof op Jezus hebben gesteld, zijn we ook geënt op diezelfde stronk, doordat Christus in ons hart woont en er steeds meer ruimte krijgt. We zijn afgesneden van die stronk van ongelof, van onkruid, maar geënt op de stronk van Isaï. Een stronk van geloof, van hoop,

Is dit niet voor ons weggelegd? Jawel, maar het klinkt haast onbereikbaar, omdat we ons nog zo zwak en wankel voelen, maar het is ook niet onze kracht en onze wijsheid. Het is Zijn kracht en Zijn wijsheid. En het wordt *bereikbaar* voor ons als de Heer steeds meer de *ruimte* krijgt in ons leven. Als Hij bij ons woont, niet in een schuurtje of achterkamertje, maar in ons hele hart.

Ga ontspullen, onthaasten, ontstressen

En dat is echt heel moeilijk in deze tijd, want de ruimte in ons hart wordt zo vol gestopt met van alles en nog wat.

Je hebt weleens huizen die zijn zo volgepropt, dat er nu al bewegingen zijn die ons sterk adviseren om te ontspullen. We hebben in onze taal al aardig wat woorden die de overvolle tijd aanduiden: Ontspullen, onthaasten, ontstressen.

Geef Christus de ruimte in je hart, zodat Zijn wezen, Zijn wortels tot ontwikkeling kunnen komen in jou! Dan zie je liefde opbloeien, terwijl je jezelf er niet meer toe in staat achtte. En die liefde, die is in staat om Hem te kennen, Hem te begrijpen, om deel te hebben aan Zijn werk.

Ken de ander door van hem te houden

En ook zo bijzonder die liefde is in staat om die ander te kennen. Er staat van Jezus dat Hij wist wat in de mens was. Hij kende hem, hoe kan dat? Omdat Hij van hem hield. De enige manier om de ander te leren kennen is door van hem te houden, niet om je aan die ander te irriteren. Dat is de enige manier en als je hem kent, kun je hem of haar helpen.

VAN ALLES WAT....

GETUIGENIS

van Marije op de HeartCry-conferentie

Op deze conferenties komen veel Reformatorische jongeren tot geloofs-zekerheid!

https://www.facebook.com/story.php?story_fbid=10220423569939523&id=1839416495&rdid=pRO4UuiBuC6il7Fm (overgenomen van facebook Arjan Baan).

LIEDIMPRESSIE ‘God and God alone’, Ned. Versie

‘God, wat bent U groot’ (Kapelklanken 4) in VEG ‘DE Kern’ te Ridderkerk:

https://www.facebook.com/story.php?story_fbid=8161525070545995&id=100000657491498&rdid=xZaXZQwG098o3d7F

Debora Bronsveld schrijft op haar facebookpagina: “Soort cadeautje voor Hans voor vaderdag. Omdat Hans Bronsveld eigenlijk een vader is die graag iedere zondag gitaar komt spelen. Maar nu even los mocht op een lied dat we eindelijk kennen 🎸 hoewel sommige senioren misschien aan het gitaargehalte van deze opname moeten wennen 😊 Zowel zojuist ingestudeerde intro als spontane outro met de ervaren muzikanten”

MEDEDELINGEN

- *Uiterste datum indienen kopij voor no. 7 van jaargang 3, juli-augustus 2024 is 20-07-2024. Het nummer zal rond 1 augustus verschijnen en heeft vanwege de dubbele maand een wat grotere omvang.*

- *In het volgende nummer een artikel van Pieter Floor en Zeina Bassa over ‘Hardop nadenken over Israël’ en een pastoraal artikel van Dirk Lemmens in de rubriek gastschrijver.*

COLOFON

Doel

‘Hoger-op’ is een blad voor geloofsofbouw, verdieping en evangelisatie. Het wil een bijdrage geven:

- Aan de *samenbinding van gemeenten* die de boodschap van het ‘volle evangelie’ (dat wil zeggen: het *volledige* evangelie) willen uitdragen.
- Daarnaast geeft het *impulsen voor de persoonlijke geloofsgroei* van jong en oud.
- We beogen de *verbreiding van het evangelie van het Koninkrijk van de hemelen* (= de hemelsferen), ook buiten de directe, eigen kring.

Vanuit de volheid van het evangelie willen we een boodschap uitdragen die het *inzicht in Gods Woord verdiept*. Het biedt een *stimulans om Jezus na te volgen* in de dagelijkse praktijk door in eigen leven *‘hogerop’ met de Heer* te komen.

Digitaal magazine

‘Hoger-op’ is een gratis digitaal blad. U kunt meer adressen ervoor opgeven via redactie@hoger-op.nl die interesse (kunnen) hebben het te ontvangen. Het blad verschijnt met ingang van 2023 om de maand (11x per jaar met een combinummer in juli-augustus) en heeft een omvang van 18-20 pagina’s. *Elk nummer zal rond de 22e van de maand uitkomen.* Hoewel het fijn is dat mensen het blad door de gemeente mailen, verdient het de voorkeur als men zelf persoonlijk een gratis abonnement aanvraagt. Door de publicatie als pdf op de website <https://www.hoger-op.nl> (met een link voor de ontvangers per e-mail) kan het gemakkelijk worden doorgestuurd naar andere christenen met wie je contacten onderhoudt en/of in gesprek bent. *Al verschenen nummers zijn terug te vinden op de website.* Er wordt ook op sociale media, met name op facebook, bekendheid aan gegeven.

Links

Het is fijn als er een link geplaatst naar <https://hoger-op.nl/> op verwante gemeentewebsites, waardoor men op het blad wordt geattendeerd.

Redactie

Jildert de Boer

Vormgeving

Henk Verbeek

Verantwoording en copyright

Elke auteur draagt de verantwoordelijkheid voor zijn/haar artikelen en de redactie is verantwoordelijk voor de publicatie ervan. De link naar de pdf van het blad op de website kan vrij doorgezonden worden via de e-mail. Bij overname van artikelen: *graag bronvermelding.*

Correspondentieadres: Jan Azn. Leeghwaterstraat 6, 3841 KC Harderwijk; Tel. 06-27269342;

E-mail: redactie@hoger-op.nl